

← יְחִילָה וַיִּשְׁמַע יְתָרו בֶּן מֹדֵין חֲתֹן מֹשֶׁה * וְשָׁמַע יְתָרו רְبָא רְמָדָן חַמְזָה

רש"י

(ה) וַיִּשְׁמַע יְתָרו. מִכְּבָשָׂה בְּמִזְבֵּחַ וְכֵל, קְרִיעַת
יִסְכּוּפּוּ וְמִלְחָמַת עַמְלָקִי (מִכְּבָשׁ - זְמִינָה קְרִיעַת
בְּצֻבָּע בְּמִזְבֵּחַ נִקְרָלוּ לוּ) רְעוּתֵל יְתָר יְתָרו חָנָכָה
קְרִיעַת פּוּנִיאֵל, וְתָר עַל בְּסָבִיתֵר פְּרָקָה חֲתֹת חַמְזָה
וְהַסָּבָת תְּחַבָּק (בְּ-הַ-), יְתָרו לְכַעַנְגַּנְיָיר * וְקִוִּים כְּמִלְתָּה
כּוֹסְיָפוּ לוּ הַתָּה (הַתָּה עַל בְּמַוְן), חָנָכָה שָׁחָצָה
סְתוּךָ (חַבָּת - גַּהֲהָ), וְהָנָכָה * כּוֹל יְתָרו, סְנַהְמָר (טַבַּת
הַוְּלִיחָם הַיְמָרִים - מִהְדָּשָׁא), וְלוֹהָה לְמִרְכָּבָה
וְכֵל וְכֵל וְכוּ, חָנָכָה שָׁמַע מִזְבֵּחַ וְפְּרִי בְּ-הַ- וְטַמֵּן
לְמִזְבֵּחַ דָּעַתְוּ נְטוּה הַמְּדָבֵר לְדִקָּה נְעַס יְמָלֵל
(רְאָס) : ב) נְמִיכְלָמָה (וְןִוְוְןִי נְמִי) וְהַלְּ, מִלְמָמָת
עַמְלָק שְׁמַע שָׁהִיל כְּמֹוֹהָ נְגָדוֹ (פִּי דְּרָס סְמוּכִין) דָּבָר
יְהָוָעָד רִי לְלַשׁוֹר הַמְּרָמֵר מִמְּן תְּוֹהָה וְכוּ רְכִי הַלְּמָרָה
שְׁיוֹנְשָׁחוֹת * צְשָׁתְנִי * חַבָּב

א) לְהַן פִּירְוֹזָה מִה סְמָע וְמוֹהָה סְמָע כְּמַעַן, צְהַלְּגָה הַכְּמָוֹג הַעַי
סְמָעַה לְהַן כְּלָוִי, הַלְּגָה מִלְּהָמָר הַכְּמָוֹג הַהָּכָר
עַסְכָּה וְכוּ כְּיַסְוִילָה וְכוּ, כְּלִי שָׁמַע מִיְּלָהָמָת הַכְּמָוֹג
עוֹד אַלְמָר עַסְהָה הַיְמָר (וְמִמְּקָר וְהַ- זְלָבִי, סְלָלָבִי הַלְּגָה
כְּיַסְוִילָה וְהַלְּגָה הַמְּלָהָמָת הַזְּמָנָה, סְלָלָבִי הַלְּגָה
לְהַזְּכִיר פָּעַס שְׁנִים "יְסָלָלָבִי" וְלְהַצְּמִיחָת הַמְּהָמָת
הַוְּלִיחָם הַיְמָרִים - מִהְדָּשָׁא), וְלוֹהָה לְמִרְכָּבָה
וְכֵל וְכֵל וְכוּ, חָנָכָה שָׁמַע מִזְבֵּחַ וְפְּרִי בְּ-הַ- וְטַמֵּן
הַכְּרִיעַ דָּעַתְוּ נְטוּה הַמְּדָבֵר לְדִקָּה נְעַס יְמָלֵל
עַמְלָק שְׁמַע שָׁהִיל כְּמֹוֹהָ נְגָדוֹ (פִּי דְּרָס סְמוּכִין) דָּבָר
יְהָוָעָד רִי לְלַשׁוֹר הַמְּרָמֵר מִמְּן תְּוֹהָה וְכוּ רְכִי הַלְּמָרָה
קְרִיעַת יִסְכּוּפּוּ וְכֵל קְרִיעַת הַכְּמָוֹג וְכֵל וְסְמָע וְיִמְקָר
שְׁוֹר רְוֹם נְלִיטָס מִפְּלִיכָּס עַל בְּ- וְרָעָי יְלִרְףָ דָעַת בְּ- הַמְּמִינִים וְלִמְלָר "דָבָר הַמְּלָר"
מִלְמָר חָזָה וְמִלְמָר חָדָל, וְלִמְלָר כְּבִיא דָעַת פְּלָוְמָה הַלְּגָה
כְּמַד יִמְרָה לְמִרְבָּה מִתְּבָא מִתְּבָא מִתְּבָא מִתְּבָא
חַפְּצָר טִירָה נְפִיסָה צְלָגָה יְלִרְעָן נְמִלָּק וְסָוּה נְמִסָּס (וְנְגִיחָתָה קְרִיעַת
חַפְּצָר טִירָה נְפִיסָה צְלָגָה יְלִרְעָן נְמִלָּק וְסָוּה נְמִסָּס) הַהָּזָה עַזְוָה
חַפְּצָר טִירָה נְפִיסָה צְלָגָה יְלִרְעָן נְמִלָּק וְסָוּה נְמִסָּס עַמְלָק מִעְדָּה
עַל חִינָּמָה יְסָלָלָבִי וְמִמְּהָמָת, הַהָּזָה עַזְוָה חַפְּצָר טִירָה
(אוֹהָה"ח) : ג) רְבָו הַפִּירְוֹזִים עַל מִלְמָה וְזָה, וְמִלְמָה וְלִקְרָפִי וְלִקְרָפִי
קְרִילָה לוּ כָּן, הַלְּגָה הַמְּרָמֵר מִלְמָה נְגָדוֹ בְּ-הַ-הָּזָה, הַכְּלָמָה עַמְלָק
נְגָדוֹ בְּ-הַ-הָּזָה, וְלִמְלָר יְלִרְעָן נְמִלָּק וְסָוּה נְמִסָּס
כְּכָל הַלְּגָה וְלִמְלָר מִדְןָן צְבָעָנָה, וְכְכָלָמָבָה כְּכָלָמָבָה
מִתְּרָוִתָּים מִמְּלִיחָמָה, וְרָעָי יְלִרְעָן הַלְּגָה וְסָוּה נְמִסָּס
בְּ- וְגַדְרִים לְזָוְגָמָה, וְזָהָר עַיְן נְמִיְלָהָמָת, פָּעַס צָס וְפָעַס צָס וְזָה
קְרִילָה לוּ כָּן, הַלְּגָה הַמְּרָמֵר, פָּעַס צָס וְפָעַס צָס וְזָה, וְסָס הַעַטְסָט
כְּכָל הַלְּגָה וְלִמְלָר מִדְןָן צְבָעָנָה, וְכְכָלָמָבָה כְּכָלָמָבָה
מִתְּרָוִתָּים מִמְּלִיחָמָה, וְרָעָי יְלִרְעָן הַלְּגָה וְסָוּה נְמִסָּס
חַפְּצָר לְוֹמֶר הַמְּרָמֵר עַל יְמָר הַלְּגָה וְסָוּה עַל נְקָרָה
חַפְּצָר לְוֹמֶר הַמְּרָמֵר עַל יְמָר הַלְּגָה וְסָוּה עַל נְקָרָה
שְׁמָנִיגִיר (בְּ-קְרָבָה הַלְּגָה), הַזְּנִינָה קְרִיעַת חַמְתָּה
וְפָעַס קְרִילָה יִמְרָה שְׁמָנִיגִיר וְזָהָר צְבָעָנָה פָּעַס צָמָה יִמְרָה
שְׁמָנִיגִיר, וְלִפְיָיְיָה לְהַיְלָה קְרִיעַת כְּמִתְּבָא צְבָעָנָה
בְּ- וְעַל פִּי כְּנָבָה צְבָעָנָה, הַזְּנִינָה קְרִיעַת כְּמִתְּבָא צְבָעָנָה
כְּ- אָזְרָה הַחִיּוֹת

יב) א. וַיִּשְׁמַע וְגַוְן. לְרִיךְ לְדִנָה לְהַזְּחִיק
וְמִסְכּוּפּוּמָה כְּכָן מִדְןָן בְּ-לְהַן
עַל מִלְמָה הַלְּגָה וְרִיךְזָה וְמִן כְּרָלְויָה רְלִיחָזָה
עַל מִלְמָה זְכָרָנוּ וְלִמְלָר זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ
לְהַזְּחִיק כְּזָקְפִּיד לְתָה צָהוּן לְהַזְּחִיק צָהוּן
כְּ- אָזְרָה כְּ- זְמִינָה כְּ- זְמִינָה כְּ- זְמִינָה
מִדְן לְוֹמֶר צְבָעָנָה זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ
כְּ- אָזְרָה כְּ- זְמִינָה זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ
מִדְן זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ
עַתְּכָה וְזָהָר זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ
עַתְּכָה וְזָהָר זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ זְכָרָנוּ

אור בהיר

א) מלך וכומר.

את כל-אשר עשה אלhim למשה
וישראל עמו ביהוּצְיָה יְהוָה אֲתֶךָ

רמשה ית כל ר' עבר י' למשה
וישראל עמה אריא אפיק י' ית

לְקַט בָּהִיר

אוצר החיים

בג' מיזוז ומעלה גודלה גההמו אין גוי ה' לכוונו
כתרורת היליג גההמאות מה קדום ליחסו צבב כן
מדין דבר גדול כוונת רצון חומר מהה מכם ונכש

את כל חכ' גו'? גס זה יגיד בז'ת כת' מיט' ויעיד על לי כבג' פול' פוקה. עוד ענש הומרו כהן מזין לומר צלטמלוותן כבז' לדעתה כל חכ' גרא עטפה כי לאוניסים כגדוליינס יהאנלא ווועדע ככל צדקה כי האכ' היה יענק, בכלה הרטה לח' טה' זוניה נרענסו

אור בחד

ב) פירוט גודלי המלצות. ב) מרכז נחיתת כל.

אונקלו

המווי רמשה ית צפ
משה בתר רפטראה: ג
בנְהָא דִ שׁוֹם חַד ג
אמֶר דֵר הוּא תִי בָּאֲרַשׁ

7

(ב) אחר שלוחיה. ¹⁰ כ
תט לך זו מרים, ויקי
וגור ווילט מכאן לקלחתו
הממר לו מי כס כלנו, חן
כמדון וחלנו צני, המר לו

לְפָנָם נִמְוֹלָה (אוּה"ח), וְכַטְבָּן
לְמַתָּן זְכָרָה מֵצָה הַלְיוֹן גְּדוּלָה
הַלְיוֹן הַקְּבָרָה כָּלֵל לְדַקֵּן נַסְסָה
שָׁבָתָנִים רֶלְכָ'ע' ז' שְׂפִירָה ז'

חוותן מתקב מיל' עותה כי
וכנימוקו מיל'תו כל כ-
כענויים, הכל זולת זה
לכפור צהומונתם ומכח ג-
וחמלה כל חומך חמוי
ול dred' קיוט יפהו חוותן ס-
שעירמו עוד כי בסג' ס-
לייקוות כבן מדין מלך
חוותן מתקב, וככזה חוממו
יחסון שיחסכו בכחוג ב-

אחר בלאויה. עטס;
גס דקדק לומר
רנטמיינו זיל' (פס) פלי^ו
עטס וגויי^ו) נטלכ לומ
טכיס עסוק גמזהה צל

וכפרט מותן מסה ודאי מיום
המרא מהר עונכ, לו מהר כלע

ישראל ממצרים: וַיָּקֹחׁ יְתֻרֹּו חֶתֶן יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם:

לְבָטָה בַּחֲזִיר

ווכו' וכמו רק דבר מה, ועוד כמה נמלה וישראל וגוטס הוציאיה ה' וגנו'. זו גדולה על כוכב » (בב)

ממלכתיים, אך נביבה לומר טמפל הולו"ז וכי קוילין, ופיירוטו שמחן מילוי מתודים הדר נכלל בתחום כל המוכום נקיים ונפנקלות עטשה ספטיס במלטייס חוץ מזו טמפל עטשה יסועות וטווות ליטרלהן, וזה שאקויק'ר דס"י מינם "לאס" להאנט דבורי ושהאכוונה גמלהור הוה מה עטשה לאס, ולה בפן הקדר פרט קוזט למטה וליטרלהן והס"כ היה כל חבל עטשה וגנט ססיטית רס"י הוה צנס קריינט יט סוף סיה לנוגון יטכלן כנ"ל, מנה וטיר, סאלם יט דבורי מוחן מהלן בנן ממין גומלה אעכלו וגעננס וכו', הילג ודוחי מגן וטיר: ז) סאcli סוף כל קופ נס יייהם מודיס קולא וטועה סיה ליטרלהן, ואדרלהה קיון

אור החיים

卷之三

אונקלום רעו שמות יח יתרו **האהלה:** ח ומספר משול לחתנו את + **קמשכנא:** ח ואשתע משה

לקט בחד

ג' ט

מ"ב וגו' (מכיל): (ה) ויספר משה לחתנו. למשך הקן המונגולס צונחר ממלוכם, חון ו/or סמס, וחון ר"ל שאמ זכרים, וחון ר"ל טהיריות, היל שאמ מוחדרים גונדר אנטקיס, מטול"כ וויל שאמ נצנ'ת גת סאליט, צמיגת פלאיט ו/or צמו וככל במקומות ירעו, לו וכלהות מצפהה לא צמיגת קהילט צה נזקסים הילעוז,חו מוי הילגנסים הילגה עמק (עליק כ"ג ט') צנוקס צינמר מי פלוני ופלוני חמר הילגנסים, ולפ"ז כוונם ר"ל קוה צו"ה: חמת סכל יהוד טהיל נלעטש חכינו צונחר ויסחלו לAGON דבאים, היל נורי שאלוד פקידים ואכו"ם עיקר וכן קהילט סכמוכן לי"ס נלעטו בלבנון ייחיד, ואלה מטהיל לווער צמיגת הי"ס הילגנור כהן קוה צס העזס כמו נכל מקום ותהיינו צס קהילט, ה"כ נטהילנו נספק מי ה"ס הקמחיל, סאליג גס ימינו וכדר הו, ולענין צס בעניש חיין פילוק ציוו לנין שאמ, ונול נול קהילט נקומות הילג לפרט, ה"כ נטהילט לווער טהיריות ו/or צס מוחדר קוה, וווא"ד ידענו טהיר מטה שריך מסה מוחדר נטס הי"ס, וכמו גו"י מלון לckerוס לו צנס הקטמותו והוועק קיה היליק מסה (או"ה"ח):

אור יהודים

וכנס גמגימות נס יתרו וKİניכס טקளיס
גמגימות ולהן הני יכול לעצום בKİניכס דברי
ככתוב לה מר טלה מהד כהו שדי'קי מלהממו
וישתמו, וטהר זה אין מי יודע מי כו ולהן כה
ככתוב לסתות טלה לפורת, וככתוב לומר כי פירות
הייט בטלהמר כהן כהן לאון חטיבות וטהרמן אין
נתחייב לומר כי זה כו מטה בטלהט טלהליו נמייח
חטיבות זה ולהן ליתרו וזה לה סתם ככתוב כוינהו
וכרי פירט טעל מטה כו ולהרמא:

ה. ויספר מטה. בסגנון הטהרות וכטבות וגוו'
לה כל היבר וגוו' הולי שכו פרטיטים
שלג טמעתן חזון. זו הטפער טלה נזיק בפלחות
לוד בגזמה כתנייניסי). זו בסגנון טקהו לו
מכדיישות עדין כו מסתפק טלה נרתוק חלן מורי
בעל נזורייכס, וספר לו מטה עיין טלה כו וכה
לדעיה מזלהו וכו כריגנה זר מגויס טלהממו
לעוגינו ז"ל (זוכר ח"ג נ"ב): טלההו יתלהל מה
וזוכך כהילת יתרו כי פקע נורם מעלייכס, והולוי כי
זה כו זרמן ככתוב גהוממו הלה כל בתלהכ היבר
מלהמת דזנן ויזלט וגוו' שכוריו מלהמת כהר כי
ויתרו כהן מדין כו ומן כסמת כה יצמיאו ידשו כי
יש דברי מעלת על כל הומה וספר לו כי דך' חותם
כהן גענומו דכתיב (לעיל י"ד) ובנה מלהים גוסע

אור כהיר

כט) כדי דצמ"ר לזכון ביחסותם, דינ' נסיך אוטו ערך מלחמת פרדנבורג, ווּמְלֵא עַל פִי כֵן לְמַר הַמְּנֻכָּס.

אונקלום

שׁוֹבְּנָנוּ מִקְדָּא ר
יְתָרוּ בְּרִיךְ יְהִי
מִקְדָּא דְּמִצְרָא וְ
שׁוֹבֵת עַמָּא
מִצְרָא יְיָ בָּעֵן!

וְכַטּוֹרֶה יְהִי,
עַכְסֵי לְמִנְחָה
כְּלָרְנָה מִסּוּגָתָה,
הַצִּיל אֲתָכָם מ
פְּרֻעָה,
מֶלֶךְ קָפָג
פְּרֻעָה,
לְפָנֵי רְדוּיָה וּמְרוּמָה כ
הַעֲזָוָה (ב'':): (ו)

שְׁנִינָה טְמֵה נְלָכוּ הָמ
וְגַלְעָד וְמִזְרָח
גַּלְעָד מִחְנָן,
שְׁנִינָה עֲכַזְיָה וְכוֹן,
רְכוּם מִלְרָאִים וּמִלְגָנוֹ
וּמִמְוֹעֵב וּמִתְּמַתְּמָה תְּמוֹם
לְפִי עֲנֵיו (ר' א'').

וְשִׁמְמָה יְהִי. (ב'')

לְפִי לְמִלְרָאִים יְהִי.

רעוז שמות ייח יתרו

בְּלִאָשֶׁר עָשָׂה יְהֹוָה לְפְרֻעָה וּלְמִצְרָיִם
עַל אֹודֶת יִשְׂרָאֵל אֶת בְּלִהְתָּלָאָה
אֲשֶׁר מִצְאָתֶם בְּדֶרֶךְ וַיַּצְלִם יְהֹוָה:
וַיַּתְּחַדֵּשׁ יִתְּרֹו עַל בְּלִהְתָּוֹבָה אֲשֶׁר

רש"י

הַחֲמֹה יְהִי בְּלִי עַבְדֵר יְיָ לְפְרֻעָה
וְלְמִצְרָיִם עַל עַסְקֵל יִשְׂרָאֵל יְהִי בְּלִי
עַקְתָּא דִּי אַשְׁבַּחְתָּנוּ בְּאַרְחָא
וְשׁוֹבְּנָנוּ יְהִי ט וְחַדְרֵי יִתְּרֹו עַל כָּל
טְבַחְתָּא דִּי עַבְדֵר יְיָ לְשֹׁוֹאָל דִּי

שְׁנִינָה טְמֵה נְלָכוּ הָמָר וְמִלְרָאִים יְהִי.

לקט בהיר

(ז) פי הנם סכמע הכל וה'כ מה היה לו למפר, הכל נכו
המלוינו ציילום מילרים וכל הסכום סcas המכום למילרים
וכלהומת והמוספים לנו פカリיש מומן לעצק ציטרולין רק
ההנגולות והטוכנות שנעטו ליטלהל, ועם מה קיפל לו מטה פלטי
כל דנור ודנור ונוה גראלה לו סכל מה צעסה הקב"ה לפיעטה
ולמילרים לנו סימס לפדרוע נכס מלודוס ורכעם דק על
 hollowot יטלהל, וכן נקיינעם יס סוף הנם שצמען חוף נזיעם
פרעה ולו סון הילם יטלהל שטימה נמי נסיס, וכן מלממת
עמילק ידע גנורם עמלק וכח מלכחות צלאס וחילמת יטלהל
ועיפויותם צלהל היי מלודיי מלממתה, הכל כל הפלגה פי מה

ספחים ורעדו יטלהל קודם סיוטעה ססימה מהמת טולס ומלונס ומיעוטו סנטומס נ'ו, ורפיימ ידייסת מן הטולות ועוזה
חצר גרמא ציילם עמלק, וזה צקיפר לו מטה לאגיא לדען צאנס צפטעו ומלדו הפע"כ וילעט
ס', זה גיזיד מיניה יטלה, וכדי לחוקו ולדקקו ולקרתו יומר (מ"ל): (יח) אין פירוטו כלון כמו צהילן מקומות, טמן
סקס פילוטיק קוד הנופל צלהה צימוס וארינה מכנס מסתמות המינא ולפעמים טנה ולפעמים חיינה, הכל מי"ז וסימונ
ס'ו ומינא מסתמות המינא, כי לאה פירוטו עיר פלחה פירוטו עיטופו, הכל קלה הוועו יומד לנמר צלהה מסתמות כהו
קמס מי"ז סנהלה נילוחה המינא לו לטון נקבה לו לטון נוכת, וינויד האב"ה מוכיא, טהס ויה נקבה טהה גרא נקודה נילוח
כמו ותלה מרך מלרים (וינט מ"ז י"ג), וטס ויה נוכת טהה נקודה מלחה, וקרלה נופל צלהל בכל פעוט היל נטה
לטלון צנטורק טהוינו יטלהן גנון צמאל במל, הכל מי"ז ווילה למפור גנון גלהה ילהה לאה, וכן מילומה מיל'ס
להלוס רוחה ווילם (מ"ד): (יט) והוא מלטן גונה ומדוע צטורות המינא קדה וונעטה גנון גלהה לאה, ועל דרכ ויקב
כפי מטורט קדה לו ווילן מטורט קדה (בא"ר). הכל ממה צלהל נטג ומילר ליטלהל לינוד מלרים (ו"א''): (כ) פילס"י גנמ' קמטיס קמטיס
דנוג, צאנס צטומת לסמווע קת'לט נטג ומילר ליטלהל לינוד מלרים (ו"א''): (ה) פילס"י גנמ' קמטיס קמטיס, כי צו
וכו מילטן חיקת ומצל סטואו מלמר נטגר ווילו נטלה, וכטנקטט הנטגר גונטה זט מוקס מילוד ווילר גון הנטקטט, כי צו
דרך מילס גנרטס ונטגד מלחיו צמוועה, וטולט לטמיכא קדר, ומיצפטו דל'ת הנכפל לאיזה חקר לפערםס גנון מטורי קבד
געסה ווילק ומילק נטגה ווילק (בא"ר): (כא) פילס"י הילו מיל מילס גני הילס, ומילו ימלו לו עשרי טהה עכ"ל, כלום
להן זה חומר דוקה י' דורות גל' פמות וויל' יומל, ומה דהמרי היינץ חיינה כללה לדקדק נה, הכל דרכ גונמל היל וכמו
טהלמר הילקנה (ס"ה ט' פ'':) מהכי טוב לך מעטרת ניסים, כלומר מהרצעת ניסים, ופזוט צהליקור חונקה טהה לטפי הענן, ולה

אור החיים

החריות ומוח רעטו ופחדו יטלהל כמו שפירותנו ט. ויהד יתנו. הרגнос הונקלום ומדין. וילוין
סס, וכטנטע יתנו כן למבר גראן וגנו' מהחתה י' מילרים"') בכהו כהן מלרים במו ונכו:

אור בהור

(ב'ה) סליחורה כפָּנָן הדנירות ויהיו כלהן, הכל וויל פירוט מהמת י' צר שמילרים טמו.

**עֲשֵׂה יְהוָה לִי שָׁرָאֵל אֲשֶׁר הַצִּיל מִן־
מִצְרָיִם: וַיֹּאמֶר יְתָרו בָּרוּךְ יְהוָה
אֲשֶׁר הַצִּיל אֶתְכֶם מִן־מִצְרָיִם וּמִן־
פְּרֻעָה אֲשֶׁר הַצִּיל אֶת־הָעָם מִתְּחִת
יְדֵמְצָרִים: אֵת עַתָּה יְדַעֵתִי כִּי־גָדוֹל**

לקט בהיר

ימרו ספיהם גור נזר נמליגנה כי גודלה נמאן כללו פיה מהר כמה דורות, הגס צלול היה שם הפליט דור מהר טאול עכשו לו כי טעד יכול לגרות מלויות, בכיה הכהן מסוגלת, והנו יולחו בזיס רצוח (בב): (ו) אשר קבב: כמה נפקוק קבב: והםיד החיל אתכם מיד מצרים. הולם קבב: וכמייד פרעה, מלך קבב: מתחחת ירד מצרים. כתגנוו למן רדי ומורתה כיד"י, בכיו מכוזדים עלייס, כיה בטווותה הכרישו חומו נטהו נטה צלול צין בטווות ובין ההלוות בטווות (בב): (ויה) עתה ידעתה. מכיוו כיתי מהדבורה צב"י בס מלחמת עמלק, הכל בון מהדבורה אלה בכיה רצ"י בס מלחמת עמלק, אלה מרט רצ"י מן טעמם בלבו חומר הכהוב על כל בטווות, לפי בטווות ממידיות הס המנויות שמהה וחודה לאלה, אלה מרט רצ"י מן ונמר ומויה ופסמות עמלק שלן זו טוהה רק פלנלה, הכל נמר הכהוב אשר מיליס צלול לו ול כל בטווות נחאגנו, וכפוק הקמור צביריך ווזה לאקע"ה לו זכיר רק יאיהם מיליס צבזה מהר לפטרו ולטבבו שהו על כלום שעד עכסיו וכו', וכמו שלמר ליקון חומה מהר מלך קבב, בס נדרח חסר זדו וכו': (בג) לומר יד מיליס הילסן פירושו רשות מיליס ומילגומו מידת דמללה, כי נס ולט דגר גודל בות מהר פליטו צלול עבדות רק להמנור מון חומה קבב מקוק ומוטוב וממת רשות מון צלול גלה ולחוג, זה הצעי נבכלה פליוסו מכה ורדי, וכבר תמןו שヒנעם יד מהפרך בכל מקום לפי עניינו (ויא"ס), והלסון גרא"י מגוננס קם, ועיין בקפ' בס פלאיס שכתוב שנטמנס נומח רצ"י וזינרקל בטווות קיימ:

תכרנוו מורום לanon רידי קו הטונדה שאיו מכוזדים עלייס:

רש"

ה. טעל
ג. מון*
כ. ביגוף
ה. הווחכ:
פ. פטעו,
ס. סיוזין
י. הינטי
ג. היפוכ
ו. וכלהר

ז. ועוזזה
כ. וילס
חות, סמן
ז. צימוט
צ. צמן
ד. ננייר"
צ. מלהות
ל. ליס
א. בכ ממעו
ג. גיד עוד
ק. קמעיס,
ס. כי כן
ו. לס קבב
ל. כלמו
ז. זום וצמו
ג. גין, וולא

ו. זרין
ח. חרמיה
ג. וכגס

(ב)

אור החיים

תלממו ז"ל (טוטח ל"ב) נצבעים למן, אף על פי ויספר מכח וכליים כ' נחמדד צבאו, ודצער זכן דבב יונזר צבונוו לח טעמו. וגולוך כי יודיע כחטווג כי מלווג כבמיחק נחמדד צבורי), כי פמיה כההכיה להודם שמחה וכשו דבב צלול כפי כמונו של מותגן ברגניל מולד צו קרנץ בצלצת מגנו ולפעמים יתפלף ולפעמים יסתכן ממתק, ועיין מה שפירשתן צוונת צפוסוק (מ"כ כ"ז) להמר עוד יוסף כי. וכגה יתלוו כנס שקדס הלאו יודיעע מזכורות כטווות הך נעל פי כן כטבמן הוקן כנס ומך נס נדרייפת כמלוחן הוהס כפירשתן צפוסוק (מ)

אור בהיר

ויטמן יטמן. (בז) אלה חומר יומד סיט נמסמשו כ' דנירים כלוח. (כח) כלון צין נומר מכל הלהלכים, וכי יט זולמו ח"ג, כי לו למאר מהה יטmani כי כ' כוֹה הלהלכים. (כט) ופיירוט מכל הלהלכים טיסים ומלהלכים. (ל) ויט כהה הלהלה ונקמה מגןנוו. (לא) פירוט עוד יט חפנון כטמפלם צלע נמלה צמלה.

?פרעה
ב' כל
ב' אראח
על כל
אל ד'

יהוה מֶלֶךְ אֱלֹהִים כִּי בְּדָבָר אָשֵׁר זֶה עַלְיהֶם: יְכַח וַיַּקְרֵב חֹתֶן מֹשֶׁה יִשְׂרָאֵל בְּהַגְּנוֹנָה: יְכַח וַיַּקְרֵב יְתַחַת רְשֵׁי

חמותי דמשה עלה
קדרון קדם י' ואחא אנה
סבי ישראלי למלך לך
חמותי דמשה קדם י'

רש"

(ז) עליה. כמ"מ ע"ה. ס
וחבאים. תלמידים*: ויב'
סיכון כל", וכלה כהה טול
ככזה, היל סavis טומם
לפניהם האלים. מכון*

תלמידי חכמים מסובין*

פסניכים (מכיל - דרכית כ"ג):

מולדי יוס ככפוריים סוכה, כן
ומכו מומחה, למלהת רדתו
הפרל לומר היל מורה ווכ
מן תומי חי היל מפרט לומר ו
ומנתנא תורך עד יוס כ
לעפות לח כעס, בכרי צי'
כלחות, ולמהר עלה ככבci
וילד ניוס ככפוריים פהיא ח
חנודס כסדרל", היל נהמר
שניש*, היל לדורי כהויל ית
ווקיר צי' ר' - פס"ר כ' ד') בילויו
שייטשחות * שלה * אחר טעם תורה
הוקיס (מ"ל), היל ודחי למעט
טועם וממתמ: לא) סלכלורה
מקוס כסלהת הנטינה מגן נהאל
לנטמעין זככל מקוס סיסיה כי
נקוד עוזוב מותה ולנטהען מס
(בא"י): לב) היל במלמד ש
תינס ממחרת כהה מחרת יוס"כ,
שעל זה סין לומר ויפכ לסתופט, ג

לפעומ טוה פירוט תמלות, ורכ"

למחרת לדתו מן הסה, היל בגני

לטעהו סקסס ככמה מקומות כה
הה מה טה זהה בעולס רק דעומה ה
וירד מן הסה פיו"כ ומיכף למי
ויאלימו (נח"י): לג) פ"י מון
געמלה חיש כמונת קדרה, סהרי
קמוך למלהמת עמלך להה נגמר

לבנברידי) ועכשו צויתר (בב): מבל דאללהום. מוגן
שכיה מכיר בכל עזות כוכביו שגווילס (י), היל
כיה עוזבת כוכביה כל עזבך (מיי' - התי): בדבר
אשר זדו עלייהם. כתרגומו*, גמיס דמו היל
כהה גודל כלב, קרי סמואדע לו דבר מה, והס היל
כללו מילומו ימכן היל גודוע לו כ' דרכיס, טיסנו,
וכסוק גודל (רא"ס), ופי' למורו ועכשו צוימר, סכבר ידע
ההווים וכפעולות שנעשות נועלם סהה מושווא ופועל
בב' צי'*, נקדיר היל נבל נבל בז' נחכלה:

לקט בהור

בד') היל מלון הקמוכ הילו מון"ל נבר זה, ספי' עמה
יעטני עמה יודע הני, וגלה כענבר נמקום קוה נהגה נטהל
מקומות, ופصط סה, היל מהען דהמר עמה נמודע לו
סהה גודל כלב, קרי סמואדע לו דבר מה, והס היל
כללו מילומו ימכן היל גודוע לו כ' דרכיס, טיסנו,
וכסוק גודל (רא"ס), ופי' למורו ועכשו צוימר, סכבר ידע
ההווים וכפעולות שנעשות נועלם סהה מושווא ופועל
הומס נורו ונטגב, היל חסב סיט עוד וולמו מון"ס הנדמה
הילו צמפעין, ועמה ידעמי סבוק גודל והין כלמו, היל יודע מהו עצמי צידעו עד עצמי (ד"ד): כה) פה
ההילק סנן ימור ונין הילוינו דוד מלך יטלהן חי ויקם, סבולם נס סה היל מלך (הה' קיל"ה) כי היל ידעמי כי גודל ס' וולדוינו
מלל הילדים, סבולה היל מלך "היל" ידעמי פ' מיום עמדי על דעמי סמואדע לו מילומו ימכי ע' מופת ומקירה קאהה היל
ויקיה מהווע כל הראהו ולית היל פטי מיניה ימיך ומירוד והין סום דבר זולמו, נפרק היל סה נץקן זבון טום סר וטום
ע' זום כיטוף וטום כה צבולם לידע סה' גודל מאסם, מסק"כ ימור צידע לה פ' מפעולתו היל ינס פועלות והווע
כעולס צנדמה להילס סבונו מהווע כה היל, והילו ימול להקהו וטלת עד צבון וכייר טאן לו כת, לה היל ימורו עטמא"
יעטמי היל סעדרתי על כל חד מסה נמבדל לי כי גודל ס' מלן (רא"ס): כו) דמסיכו, וגאות מה שטמר רס"י "דומו",
והו מלון מיל צעטה לה היל נחטפה וכוכונה (ב' נחטפתה וההו טם צפירך רס"י היל ס' היל הילטישן, לנווע
ו פילוטה תמייה, ור"ל סטיפלו מה סה עטו צפועל רק החבוי ודווע לטעות סילם להס הקנ"ה מדיה לננד מדיה, וכ"ס מה
טעטו צפועל, עוד הצעה הילוינוקם להילס סהילין חיכם עלייס מקודר להאיום זדו נומר צהטעריס זדו עלייס על יטלהן, היל
פירוטו עליים על המהיריות, ומחל מון הקמוכ תינמ' נב', הילו היל היל מיל זבון גה עליים, ולפי שטמר מון הקמוכ "היל" זבון
ויכול בטועה לטועה זרך מה סדמו טלים להס, היל מה צפועל נגן העבודה והילען וסדקן וכו' היל, לה היל דרכם רע"ז
כל מעיחסת נחטפה צדיבור וממעסה חור על רהציס (מ"ל): כז) סטמיך סס נסועה מהי מטען זהה זדו ליטאנ
זרקירה פה' לכמיכ' זיז יעקב מoid עכ"ל, וגס צעל פ' דקזוק כהה נץקן לילו קהיין' נצנות למילוח מקון היל'ן, היל
קפideal, היל מיצין על הדורות, וכדורות נמלה גדרו כל טהו, זיזומר נימת להס לרוז'ל נס הילו מהיל מהיל זהה זדו ליטאנ
ההמוכ (הה' צ'') חופר גומץ נו יפל, מלחמר זהה זיך נו רמז נמיים זדו זטן נופל על ליטן (ג"א), וזה יוחר ממלחיס נמה
צלפנוי, זאט נצלו ווילו יטלה נקדירה כל מיס ניס טוף וטס נמבלו גומחו קדרה (מהרש"א), ועוד היל יטלו
הפסוק בקאמר היל יטאל מינ' זדו כפזונו "דמו", ומם קועלו מכם נתקנעם, ומה קוקיפו על הילוינוקם, היל נל

אור ההרים

למהות כי מזמין כה גודלי יטלהל על צולחנו, והס
למה שזו עליכם. והיל ולמד מה שטמרו זיל
(הגומלה ולילו) צכון הקמוכ צכל הילת כגד מוד
ונוי' היל וונוי' היל נחכן וגוי' פירוט מעניןן צהו כי
מעטיו מוכיחיס כהוינה צהו צהו קולו קרטיס
ההה רעכ' צהו כמלהויס וכו':
יב. ויקח יתלו וגוי' נולב וגוי'*) כהה נחכס
יתלו נזומה תלמידים ריס, וחכ' סיכ' נל

אור בהור

(ב) טלה מה, חנומיס ריס.

Ropshitzer,rapshitzer,rapshitzer

ספר

ארע קדש

השלם

על התורה והמועדים
וליקוטים

ממן רביינו הקדוש
איש אלקים מופת הדור מרנא ורבנא
רבי נפתלי צבי הורוויץ מרפאשיז' ז"ע
אשר נרפא לראשונה בשנת תרכ"ח לפ"ק

ועתה יוצא לאור במהדורה חדשה ומפוארת,
בஹוספה מראי מקומות, ציונות,
הארות, השוואות, מפתחות ותולדות



בחוצאתה מכון "הורות חז"ן" אטיזדור
אייר תשכ"ט

פעמים פليس גימטריה ט"ס, מין י"ג
לירופי קויש עם הלוויות, אונדס סס
קי"ג סנטיס, צוכום וצוכום הצעמיין דבר
כ' עמנו פليس נפלייס.

ויל' עוד ממת דבר הלקים כו'. ע"ל
הנ"ל סנטמעו מל"ג להנני ננבודם
קמ"ץ, טאום וקיע רמאן, ויקוד מהמיה,
לונגמת דד ונקב לאטפיין, ויקוד וקיע
נמאנ' ל"ו"מי, ועם קמ"ץ גימטריאם ל"ל
ו' כולגיס גימטריאם למ"ט, מוה האגנו
הרטמ"ח מות עטה, נרו' נזה מל"ג
כמלו', וטהו מותם מל"ג וקמ"ץ, פ'י
סק"ה, והטנו הנטם'ה נ' מעתה נטמלס.

ב

ליקוטים

וישמע יתרו כו' ומספר משה →
לחותנו כו' ברוך ה' כו'.
להמן כל כל ק' ידע, כמו טפחים

חומר בקדש

א. ראה פרי עץ חיים שער הקראת שמע פ"ח: ומכאן עד אמרת מצרים שהוא האחרון, יש בו י"ב
תיכין, ועוד י"ב צירופים שיש בת"ח דיצירה, וכן יש בת"ח דבריה, וכן יש בת"ת דאצלות. אלא שיש
הפרש, כי למטה נקרא י"ב החומין דעשה, וביצירה י"ב גובלין, ובכבריה י"ב שבטים, שבטי יהuda
וכו. ובdziilot י"ב צירופי הרו"ה. לט. ראה פרשה בא ד"ה וחוז'ל: וזה"ל אני כנה"ג ברוחך סדרו
הפרושים בסדר נכון, לפי בהירות שכם הוק, אין לקrho סדרו לקרו סדר יציאת
מצרים בזמן תקופת טבת כהחלמה, וכשהשנים כסדרון יוציא רוב התקופה אי מקצתה בפרשת משפטים.
וכאשר מromeו בציורי החדשים נראים על ימי יראה, כאשר ירוע שהצירוף שהנוקבא שלט על הדרכו,
כמו צירופים של חדשים אלו שהריין קודמן, מורים דין. והנה ד' תקופות שכשנה הם נגד הדר' יסודות,
שזה היסוד גובר בזו התקופה, וזה בזו, ובתקופה טבת גובר יסוד האש הרומו לגבורה ולהתגברות התאותות.
וליה תקנו צדי הדור לשבור התאותות בזמן זהה, ולהחזק בחרותה ויראותו, להמתיק גבורות האש הנרמו
ברוח של השמות אלקיהם שדי כנ"ל. מ. עין תיקו"ז קבו, א. תיקו"ז ז. א. מא. גג הקמן א' ו'
והנוקוד שתחחינו אותו ז'

לו צגי
ה נב. ו'
ן עיקר
וופפ.

שתים
ט. כי
סכלון
ס טמל
נדולין
ט. לין
ס חוץ
כ נל

פ וא'
לחיים
ט ט'
דזרות.
עמכס
גקלת
וונגה
, ולן
אלקיס,
ן.
טול
ימק
קדום,
, סובב
לא כל

לכ"י ויסמע ימלו מה טמעה טמע וננה, קרייעת יס סוף ומלהמת עמלק. רק העניין דסנה בגדרה כל פקח הפיilo כולם סקמיס כו' מנוס עליyo לפטר כו', ולאבין זה סמך סול מוחיך לפטר למילוי י"ע' הקטוע נהורש מה בסגש חמלו יודע, ויל' קל' מיה לכ' סול. רק העניין טע"י סדיינר וכקייפר טאליך מדינה, מעורר זה למ הסומעיס למוקה ולפיקות גדול, כי היגן היוגה מפיו נקדוטה, מעורר נקודת ירלה סמיס צגננס, וזה סמאניו.

לכן שולע'י טימרו ידע הכל מקודם, על"ז בסגש טהיה יודע, ויקפר מצא למוטנו כו'. ומליינו טהו חמל זירע כ' כו', מטה"כ מקודם, בסגש אכזר ידע כל הנפלחות, טהו נמלט נטו לאודום לה', עד שטמע מפי טאה.

וקדשתם היום ו Maher. כי לי הפטר לוכת למורה, רק ע"י פריטות ממלה וקנלה ותמרות וכל מודם מגנות.



פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים

ואלה המשפטים אשר תשים נספليس טנקמר מל' מהומו [ועלומתו]
מצרים עמד סמאן כוכבים ואחה קורע לבריך הוא למקרע לון אמר קמיה, מאירה ד' קמן, וכל ארוח כדיאlein אושר דמין ואדרושים לפחס על הגועלם, כי בכאן נתגי שאמרו זיל שנמלך ועם קרובו, ובשביל העולם, ויהי קטרוג על העם את המלאכים שאמרו על יצמ"צ ואמרו הלה הכריאוה כנ"ל, היה האלקים על ההר הוה בשלה ד"ה נחוור: נד שתחת ד' אחותות הוי הקמן הוא נקודה רב מחשבה לבראות בנו התחז

נספليس טנקמר מל' מהומו [ועלומתו]
ימ"צ, ונגלה מל' פועלותיו.
ולבן מל' נספليس קקדוקיס' כצעלה
כל הנקלות גירע מה' כ', כצייל נוכם פאי כ', מה' צלים ממענה פליקס' זיא [כללן], ולט' סי מלהן דיכול לקיימל מיה', מל' מוקס' נמן לנו יתפרק כסות נכלכו ולהאמילל הלי נלטן זה, מה' טנקמר מל' מזעינו כנ"ל, ולכך כמי' כ' קומ' סוליקס' מל' טון, נטן נטן נטן נטן מיל' סול' סול' סול' סול' [הנץ]
טנקמר מל' מהמו. רק כמו' סקמוכ

חומר בקודש

א. תיירוז י. ב. זהה"ק ח"א קג. א: תחאי אמר ראייה לעילא, דכתיב (ההילם קיג. ז) על השם כבודו, עלי אמר ראייה לחתא, דכתיב (סס. ג. יט) על כל הארץ כבודך, עד זכללו עלי ותחאי אמר, ברוך כבוד יה"ה ממקוםו, בגין דלא אתיידע, ולא הו מאן דיכיל לקיימה ביתה. ג. ראה עץ חיים שער

הַלְּפִידָם וְאֶת קֹול הַשָּׁפֵר וְאֶת־הַהֲרָר
עַשְׂנִי וְיָרָא הָעָם נִגְעָנוּ וַיַּעֲמֹדוּ מַרְחָק:
לֹט וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה דְּבָרֶיךָ אַתָּה עָמָנוּ
וְנִשְׁמַעָה וְאֶל־יְדֵבֶר עָמָנוּ אֱלֹהִים פָּנָן
נִסּוֹת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהָם אֱלָלָה
תִּרְאָו בַּי לְבַעֲבוֹר נִסּוֹת אַתֶּם בָּא

לקט בהיר

קסוטים, כמו רלה בעייני הצלב, וכמו צנלר מר (ק' ג' ט' י' וינגן. הין נוע להל זיע' (ב'): ויעמודו מרחק. כי נחמן ליהויכס י'ג' מיל כלורך מהגיס''), מלחמי כתרת צהן ומשיעין להוון לכחויס, צנלר מר (ב': ז'ג' מלוי נצחות יודון יוזון ומיי). ב'ג' פ' (ח') לבעבור נסות אתכם. גנדל חתקס צעולס (מג'י), שילג' לכס סס צהומוח' (ב'): סול וילג' נסות צכזר*. נילב' טלוכס: נסות. ננון כרמך וגדולו, שעוי נסחאות. • גאנזן זביבדו.

אפקן צלה סי' קולות רק' קולות (נח'י): מ) הין האפי טמינה זו פירוטו זיע', זה ליאו, כי פיטוט סול צנכל מקוס פירוט טמינה עניין המונעות כמו נוע ונוד מהה נחלן, היל פירוט דנרי דכינו הס, צאלן הין עניין לומר טהנתונען גנופס, כי מה צנלרנקו מלנס ליהוור או הקימה טהנה לחפה, ועל זה ציל'ן וילג' ויעמלו הוו וסכווי ויעמלו, ולצון וינוועו מורה על המונעות מידי, היל ודלא פירוטו המונעות כלב וכדעתה וככמ האעלם, והוא עניין לרחת וכפתה, קלומר זודעיש (בא'י): מא) סולס נצהלו ווועך מנגיאס לול נקרלה רמק, כמו נגבי פקם צאי צעל מי שאגיינט פון העורה הוול נקייזונג מקוס,ומי צלה הניגע היל פהמ טשרוה הוול גראזוק מקוס, וה'כ מי טסיה שעמד היל סאל טהמ ממס דהה זרמע לאיהורייז עד מקוס טהווח זונן למאנה, וווע' י'ג' מל (ג'א). וכי מלחמי הנטה מדין חומן (גמרא) ופירוט' מי קייען הומן לאיהורייז עד מעת טהווח חילסיס צלההה המדרה היל נמה נטהה טילווע עכ'ג'. מב) הוכלה לט'י לאויל הטענה מפטונו, וווע'ו.

רש"י

(מכ'ל): את הקולות. כיווליס מפי גאנטלס'':
 וינגן. הין נוע להל זיע' (ב'): ויעמודו מרחק. כי נחמן ליהויכס י'ג' מיל כלורך מהגיס''', מלחמי כתרת צהן ומשיעין להוון לכחויס, צנלר מר (ב': ז'ג' מלוי נצחות יודון יוזון ומיי). ב'ג' פ' (ח') לבעבור נסות אתכם. גנדל חתקס צעולס (מג'י), שילג' לכס סס צהומוח' (ב'): סול וילג' נסות צכזר*. נילב' טלוכס: נסות. ננון כרמך וגדולו, שעוי נסחאות. • גאנזן זביבדו.

אפקן צלה סי' קולות רק' קולות (נח'י): מ) הין האפי טמינה זו פירוטו זיע', זה ליאו, כי פיטוט סול צנכל מקוס פירוט טמינה עניין המונעות כמו נוע ונוד מהה נחלן, היל פירוט דנרי דכינו הס, צאלן הין עניין לומר טהנתונען גנופס, כי מה צנלרנקו מלנס ליהוור או הקימה טהנה לחפה, ועל זה ציל'ן וילג' ויעמלו הוו וסכווי ויעמלו, ולצון וינוועו מורה על המונעות מידי, היל ודלא פירוטו המונעות כלב וכדעתה וככמ האעלם, והוא עניין לרחת וכפתה, קלומר זודעיש (בא'י): מא) סולס נצהלו ווועך מנגיאס לול נקרלה רמק, כמו נגבי פקם צאי צעל מי שאגיינט פון העורה הוול נקייזונג מקוס,umi צלה הניגע היל פהמ טשרוה הוול גראזוק מקוס, וה'כ מי טסיה שעמד היל סאל טהמ ממס דהה זרמע לאיהורייז עד מקוס טהווח זונן למאנה, וווע' י'ג' מל (ג'א). וכי מלחמי הנטה מדין חומן (גמרא) ופירוט' מי קייען הומן לאיהורייז עד מעת טהווח חילסיס צלההה המדרה היל נמה נטהה טילווע עכ'ג'. מב) הוכלה לט'י לאויל הטענה מפטונו, וווע'ו.

אור החיים

טוריות ימים מלבד טכרכ' מא', כי יט מלוות ט'יט כזוןך ונדר התח נטענו ונטמעה פירוט ויכוח כה צנו צאס סגולות נפלחות מלבד טכרכ' היל קצעט לאס ט' יז. אל טירול' (י'ג') פירוט טיזר עריכס עוד יט' זו נילב' הוואס ט':
 טז. דבר (גנו, י'ג') פירוט ווועס לילדי צהונר ט':
 עמעו נקדל גיזוותוי, מעחה קרי היל
 מקדליין ממרק'ב' ווועס קן הין זונך זונך ולמך
 יסתכן וכוה הומרו פון נמות. עוד ווועס צי געקיית כזוכמל

אור בדור

וועס האכיעי נט פוק מלכראהות עה. רגנא) הומרו דנרכ' היל ונטמעה, ווי היל ידרג' היל נסעה, נטהי. רגנב) ופי
 ונטמעה נטהי ונקבל, כהו ונטמע יעקב היל האב. רגגב) ק'ג' ווי מה ז' נטהה שיטה צלעניזו נסות, ולדא פה מיטה, וווע'ג' הילו

ה ייחד
 ח נטע
 ב חברך
 מ חמץ
 אמת
 וחורה
 ש וכל
 עורייא

ה. הין
 * מוה
 כ למפֿת
 תגנוב.
 י'ג' וווע
 ז'ג' זיל
 וילקן
 מ'ה גה
 צ מימת
 ז'ת צית
 ראים.
 ג' כוּס
 ז' ומין
 נינפֿת
 רולין
 ח' למֿל
 ז' טבֿר
 צ' צוּל
 ז' לדעמא'

כ' נצרו
 ע' כל'
 ז' כל'
 ס' דוקל
 ז' טסיה
 ק' גאנז'ה
 ס' גאנטיס
 ה' היל ז'ם
 ז' היל ז'ם
 ז' ע' כל'

שׁמְיָא מַלְיִית עַ
תְּעִבְרוֹן גָּרְפִּי !
וְתִּתְּנוּ דָּרְכֵב לְאָהָרָן
אֶמְרָכָה אֶרְמָתָא

וְיַעֲשֵׂה סָמִים וַיַּדְךָ
חַעֲסָן דָּמוֹת שְׁמַיִם
אֱלֹהִי בְּסֻף. כֵּה לְכָה
לְעַמּוֹד לְתִיְהָ בְּלָה
לְפִטְוֹסָס כֵּל כְּסָף כָּר
זָהָב. כֵּה לְכָסָיר בְּלָה
כָּרִי כֵּן לְפִנֵּי כְּלָלָכִי
תְּהִלָּמָר בָּרְנִי וְפָסָכָ
מְדֻרְבָּתָמִי כְּדָרָךְ זָהָב
נְהַמֵּר לְגַל הַעֲמָדוֹ לְכָסָ
מְחוֹצָר בְּמַלְמָה, בְּלָה
גָּזִי כּוֹפָן * (מְכִי) -
מְמַלְמָה לְהַמְּלָגָן בְּמַחְבָּבָה
(מְכִי): תְּעַשָּׂה לְיָה.
(מְכִי): וּזְבָחָת עַלְיוֹן.
וְעַלְיוֹן מִמְּכָה, וְ
לְוָמֶר (וְנִרְיַי כֵּי) כֵּן
שְׁיִינְשָׁאָה - בְּשִׁיס - בְּשִׁיס

יְהִי מִזְכָּר (מְלָל): נְ
סְכָנָר כְּמָכִיב לְמַעַשָּׂה לְ
(הַמִּי הַלְּאִי כְּסָף) כְּרֻוִי
וְהַתְּפִילָה שְׁלָה לְפָס עַ
סִימָה מְלֻופָה גְּנוּמָתָם,
לְהַלְעָן כִּים לוֹ מוֹר מַ
וּמְיֻמָּד לִי, הַלְּגָן סָגָס עַ
וְהַרְוָחָה

נְסָות הַחֲלָס כְּדִי כֵּן
יְינָה כֵּה לְהַת כָּל
כְּנָכוֹחָ

עַמְסָה כֵּן וּנְעַנְנָור מִקְהָה יְהִי
נִסִּים

רַי וּבְרִיל דְּתַתִּי דְּתַתִּה עַל
אֲפִיכָּן בְּרִיל דְּלָא תְּחַזְבָּן: חַיְם
עַמְאָ מְרַחִיק וּמְשָׁה קְרָב ?צָד
אַמְּפָתָא דְּסָמָן יְגָרָא דְּיָ
ט וְאָמָר ?יְלָמָשָׁה כְּרָנוֹ תִּמְרָ
לְבָנִי יְשָׁרָאֵל אַתָּה חִזְיָה אָרִי מָן

רש"י

כְּמוֹ (יְבִנִי כֵּי) כְּרִימָוּ נִסִּי, הַרְוִיס נִסִּי (בְּמַעַט)
בְּיַתְּוֹר, וְכָנָס עַל גְּנַעַס (בְּמַעַט יְרִיךְ), סְכוֹן זְקוֹן:
וּבְעַבְור תְּהִוָּה יְרִאתָהוּ. עַל וְיִי סְלָהִסְמָס הַזָּהָוּ
יְוְהִי וּמְנוּחָיָס הַדָּשָׁוּ כִּי הַן זְוַלְתוֹ וּתְיוֹרָלוֹ מְפִנִּי:
(יְהָ) נְגַשָּׁאֵל הַעֲרָפָל. נְפִים מְפָלָס מְמִיחָקִי
חַוְקָעָקָעָן וּעְרָפָל (מְכִי), סְגָהָלָמָל וְנִרְיָה דְּיָעָן וּכְכָר
זְוַעַר צְהָב עַד לְכֵן כְּמָמוֹס הַפְּקָד עַקְעָן וּעְרָפָל, עְרָפָל
סְוָה עַכְעָן כְּבָעָן, סְהָמָל * (לְוַיְעַט) בְּנָה הַנְּכָי צְהָב
כְּפָעָעָן הַעֲנָן: (יְהָ) בָּה תְּאָמָר. בְּגָמָן הַזְּכִיבִי (חַיְלָה):
אַתָּם רְאִיתֶם. יְהָ כְּפָרֶת צְנִין מִכְּדָס רְוָהָב *
לְמִזְבְּחָה חַהְרָיִס מְבִיחָן הַלְּ, בְּמָס שְׁהָרָיִס מְבִיחָן הַלְּ
פְּעָנָמָוּס בְּגָמָן מְלָקָמָלְמָן (בְּזָהָב): בְּיָמָן הַשְּׁמִים
מְעַנְנָה צְלָעָן, וּכְמָבָא הַלְּמָרָא (בְּזָהָב): מְהָרָא
דְּבָרָתִי עַמְכָם. וּכְהָוָה הַלְּמָרָה הַוּמָר (יְעַט כֵּן) וּיְרָדָכֵן
עַל כָּר סְיִינִי, צְהָב כְּכָתָהוּ כְּבָלָסִי וּכְכָרְוִעָן צְיִינִיס, מַן
כְּבָמָוּס הַבְּמִינָעָן הַהַלְּ קְלָוָן לְיִסְחָן וּפְלָל כְּהַלְּן כְּרָלָן
לְהַתְּלָה צְבָנָה (וְנִרְיָה דְּיָ), כְּגָדוֹלָה (וְנִרְיָה דְּיָ), כְּגָדוֹלָה צְבָמִיס * וְהַתְּ
גְּוֹרָלוֹת עַל הַהְלָן * (זְבָבָה), דָכָר הַלְּמָר כְּרָכִין * כְּבָמָוּס
וּבְמִזְבְּחָה מְבִיחָן וּכְיִזְנָן צְלָעָן כְּבָרָה, וְקָנָה כְּוָה הַוּמָר (חַיְלָה)
שְׁיִינְשָׁאָה - בְּשִׁיס - בְּשִׁיס

* בְּזָהָב * בְּזָהָב

מְהַלְמָר (גָּנָי) הַלְּיָה סְלָמָנִי, הַלְּנָמָר הַלְּמָה נְמָד לְלָל הַתְּוֹהָה (בְּדָ"א): מַוְיָה וּלְוַיְעַט נְמָמָת לְכָס מְיֻחָדָה וּוּסְדִּים נְמָמָת
הַכְּרָה, הַלְּגָן דְּלָרָךְ כֵּבָב, וְעַנְיִינִיס גְּנוּמָתָם וּנוּבָרִיס עַמְּמִיקִיס הַסְּמִינָה מִי יְכִילָנוּ, וּלְפָלָיָה וְהַרְחָבָה
מְתָלָ"כ לְדָרָךְ כֵּבָב, וְעַנְיִינִיס גְּנוּמָתָם וּנוּבָרִיס עַמְּמִיקִיס הַסְּמִינָה
"סְמֻמָּת" כִּי מִן הַכְּמִים דְּרֹנְמִי עַמְּמִיקִיס, וְהַמִּי סְפִיר וְהַדָּרָךְ כֵּבָב
שְׁמָמָע אַמְתָּמִיס הַדְּרוּמִי עַמְּמִיקִיס (מְלָל), וְהַגְּנָפָ"כ נְקָט לְכֵי דָרָךְ כֵּבָב
לְמַעְלָה נְפָקָה וְיַדְךָ כֵּן עַל הַר קְיִי הַגְּנָלָה יְקָט דָעָה וּ(נִחְיָה): מַחְ) קְטָה, וְיַט מְתָרְגָמִין וּבְרִיכִין:

אור החיים

מְכָס בְּנֵיכָה כְּרִיחָה כְּרִיחָה כְּרִיחָה כְּרִיחָה
וְכְרִיחָה כֵּבָב זְדָרִים הַלְּיָה כְּוָה נְגָלָהוּ הַחְטָטוֹ כִּי כָל מַי
מְקוֹם לְכִוּת נְתָמִידָה עַל פְּנִיכָס כֵּי גָלָס הַלְּאִי
הַכְּרָה יְגָרָא יְגָרָא כְּמָרָה כְּמָרָה כְּמָרָה

1771 Isaac ben Mijgof Briddichiv, 1740-1809

(13)

ספר
קדושת כל
על התורה והמועדים
קדושים וליקוטים

ממן הגאון הקדוש, רבן של כל בני הנולא,
עתרת תפארת ישראל, מלין צוב לעמו

הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדייטשוב זי"ע

אשר נרפא לראותו בחלקו בחיי הרה"ק המחבר זי"ע,
סלואויטה תקב"ה, ואחר הסתלקותו יצא לאור בשילומות
על ידי בניו הקדושים זי"ע

וועתה יוצא לאור במהדרה חדשה ומפוארת,
ברוספת מראי מקומות, ציוגים,
הארות, השוואות, מפתחות ותולדות

נעך ונסדר על ידי
מייכאל אריה ראנד



ב诞צא מאון "הדרת חן" אשדוד

שנת רבי לוי יצחק בן שרה שאטיה זי"ע לפ"ג
סיוון תשס"ה

השם יתברך כביבול מנהיג
ישואל [ב]מתן התורה.
אנכי, אף על פי שהتورה
צורפים אחרים גודלים יותר
kan לאחבות ישראל נתן התה
לஸבול עולמות החתונים,

והשתווותם מרוחק (כ'
לומר, דהנ'
הוא עצלו יש כביבול שני
וקרוב. בחינת רחוק, הוא
שהאור אין סוף ברוך ה
לכל קדומים, ואין שום
יכול להשיגו, כי אם א
להשיגו מחמת דהמחשבו
והקב"ה קדמון לכל, זה
ושرف אשר ישיג אותו, י
מן השגה, וזהו בחינות
רחוק ומוכרל מן השגה.
הוא שאנו מאמנים שהב
滿לא כל עלמין (זה"ק ח
הקדמה ה, א), ובגנו כל על
עלמין, לית אחר פניו מי
ו, כי מלא כל הארץ ו
זה, וזה הוא בחינת קרוב.
צריכים להאמין בשני
האחד הוא רחוק והשני ה
פירוש הכתוב (ישעה נו, יי'

פ' ויצא ד"ה ויקץ יעקב. ינ'
כן אתה צירך להתריח נפשך ו
הוא קרוב מכל קרוב - מצד כ

באיין סוף, ולא יכול להתגלות לאדם,
מחמת כי אי אפשר להתגלות בעולם
העשה, רק בחול או מתגלת עולם
העשה. אמנם אף על פי כן הכל הוא
מחשבה, כי המחשבה משפייע להדיבורו,
ולבן בשבת הוא משפייע לששת ימי
המעשה. והוא ברכו במן וקדשו במן,
שבת ירד הברכה להמן שידר בחול,
ולבן בחול שהוא בתגלות בעולם העשייה
אינו ניכר בו בחוש חלק האלהות, מה
שאין כן בשבת שהוא טמיר וגנו בבחורא
יתברך שמו, מפני שאז עולם המחשבה,
או הכל דבוק בחוש בחלק אלהי מעול.
וזהו הרמז בפסוק 'ששת ימים כר' וביום
שביעי שבת לה' אלהיך', שידוע שבת איז
חוור הכל לעילת הע寥ות, וניכר בחוש
שאזו לית שום התגלות דבר גשמי, רק
טמיר וגנו במחשבת הבודא ברוך הוא
יתברך שמו:

7 כי לבעבור נמות אתכם בא האלדים (כ, י). →

פירוש, כי זה שאמր הקב"ה בעצמו
אנכי ולא יהיה לך (מכות כד, א), נרשם
ונחיק בלב כל איש ישראל עב', עד
שאיפלו הקל שכדים מוסר נפשו על
קידוש שמו יתברך עג', וזה לבעבור נסות:
שתעמדו בנסيون: 7

אתם ראיים כי מן השמיים דברתני עמלכם
לא תעשון אני אלהי וכו' (כ, יט-כ)
כלומר שהשם יתברך מנהיג עולם
המחשבה. ולכך לא ירד המן בשבת, כי
שבת עולם המחשבה עג', והוא טמיר וגנו

בבחינות שבתוכן העולמות, ולכן בחרו
לهم אחד מימי המעשה לשבייה שהוא
בחינות בתוך העולמות, מפני שאין
משיגים יותר, אבל ישראל משיגין גם
למעלה מהעולמות, שומרים את יום
השבת שromo נגנד בחינות ה策ומות כנ"ל.
ועל זה רומו עניין הקדושה, שהוא
 הפרישה מן העולם הזה להתרבכות
במעלה מעולם הזה, והוא בבחינות בלחתי
השגה כנ"ל.

וזהו שאמר שמור את יום השבת 'לקדרשו'
דייקא, רצה לומר בבחינות הקדושה,
שיתדרכו במקום בלחתי השגה על ידי
שמירתה, ומשיג שם כי ישראל הם
למעלה, והן מקבלין למעלה מהעולמות
כנ"ל, על ידי שהם מתדרכים בבחינות
האין' על ידי פרישתם מטבחיות, לא כן
חלק הגוים שהם בבחינות 'יש', ואין להם
חלק שם כלל:

ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך
וביום השבטי שבת לה' אלהיך.

ובכן על פי אמר הזוהר (עי' ב"ר יא, ב; זה"ק
ח"ב פח, א) ויברך ויקדש אותו (בראשית ב, ג),
ברכו במן וקדשו במן. הכלל, כי יש אחד
שמדבר דברים זה אחר זה בלי הפסק,
ריש שמישב עצמו בין דבר לדבר
ונotion רוח כדי לידע איזה דבר לדבר.
וכן ששת ימי המעשה מromo בעשרה שכבר
נתגלה הדיבור, ושבת מromo על עולם
המחשבה. ולכך לא ירד המן בשבת, כי
שבת עולם המחשבה עג', והוא טמיר וגנו

עה. עי' חיקוי סוף תיקון ככ': של"ה מסכת חולין חלק תורה אור. וראה גם מאור עינימ פ' ויקהל ד"ה
כל המענג; ערבי נתל פ' בראשית ד"ה וזה הנרצה באמור. עב. עי' פרשת וינש ד"ה או יכואר אנכי
ארד עמק. עג. ראה ס' חניא פרק כ-כח; דרך פקדין לא חעשה בו חלק המחשבה אות ג-ד; אנgra דכלה

שילית

Sofer, Moses

ספר

תורת משה

השלם

הנקרא חתום סופר על התורה

פ' ר' ד' ס'

על חמישה חומשי תורה

רבינו משה ספרא רבא, גאון ישראל וקדשו, רכבו ופרשיו,
ברצינה קדישא, חסידא ופרישא, ריש מתיבתא וריש גלותא,
מאור ישראל, רבן של כל בני הגלולה

רבינו משה סופר וצוקיל

בעל שרית חתום סופר

אב"ד וריש מתיבתא דק"ק דרעזניז, מאטערסדאף, ומשם
עליה ונתקעה לעיר ואם בישראל ק"ק פרעטבורג המעדירה,
ושם חילقت מחוקק ספון, זי"ע

*

ספר בדבר

*

ערוך ומוסדר מחדש לפי סדר פרשיות ופסוקי התורה
בגהga מדוקית בתוספת העורות ומראי מקומות

על ידי

מכון להוצאת ספרים ומחקר כתבי-יד ע"ש החתס-סופר ז"ל,
בעיה"ק ירושלים טובב"א

ה' תנש"א

זהו כזכור ה'ר נוב כי וגוי לתוכו הימר על נפשו לנו יהל דבבו. ונחלה שכך כזכור ה'ר נוב כי, כי כל מהו מהלך נבל וענור ניל מהלך קוגל על ענומו בהגורה גמאליך וקונענה, דה'ל'כ גס בזעופות כר סיינו לנו יקיעיו עין ריש פנק כדיזיגן [בענומות ל'מן מ"ה] וכ'ל.

איש כי יוזר נדר לא' ונגר כל ביוול מפו יונכ. הנה פטנות סימונות הוה כי טל כל כוכב כוות שומוט כללו. וומפער לפער בכף כדמיון, זנבה ולחוי מי שנדר נדר ציפוי וופירט צבפתו ולחוי מהוויכ כוות נגמור (ד) דזריו, אף הפלינו מי בנה נדר צפירות הילג גמל מהבאה בילג'ו להפ"כ מהויכ בכוה נקיים מהבצחו, רק הין לו דין קרן בזונה ביזנו (ה), ואכבר הטענו הו"ל זמם צבושה [מע' ע"ה], דצמיער טל ר' מה כהרי לא', נלמד שכוכב צה על השם שלין מכיל צו הילג נדר, וכיינו זכרזין בכחוג ליט כי יוזר נדר לא', וכיינו טහון מכיל צו הילג כי צה ביוול מפו הילג מהבצח, זה אחכ'י בינוינו כהלו יונכ מפיו, וחכו לדה מר בכחוג כל ביוול מפו יונכ בזקיות מהבצח כמו בזקיות ביוול מפיו.

אישה כפירים וכי' וסלה לא. גםה בכחות מודר נטה
בדרך צוחר כפרה". ויל"ד מ"ב זויה דנקט וניה
טלר נדה. ועוד מ"ט בהאה יון ומונמה למלואו נלה נקט
גלויה. ונלע"ד דל"ע מ"ז ה"ס מוי שרותם לא יכול צבר חזיר
ועלהה כיוזר צבר נלה לדריך כפרה, ה"כ מ"ט וכי' וסלה לא
בכליה להן כקד"ב והגן). ויל' מ"ר"ב נקט זויה שיט לא
קונה חטול בזעיר פלומו מן כיין [כנדritis ה"ג] ונס
כפלקיע פלומו ממואה מכק קדוויה מהיכ, ה"ג ה"ס נור
לפסים כניזות של במשון בזידיק [פס עי' ע"ב] קוזם
ייחמר לו, וזה הטעפי נלה ידעכ סכפר לא צעלת מ"מ נמא
שפתהה יון היוקנה הנפה נימער מן כיין, ומה שמתפרק
צמיהois היוקנה צמלה שנטסקה צמלה, פ"כ כי' וסלה לא,
הLONG צנוליה צער לו נדר הטע סלון צו נער נלה וסלה לא

לחדר ח'י' דבר ששת שם דבגמר בלבד סתום ולא נקבעו להוציאו במשמעותו שפיר חל לא יונגה, דא"כ הו שבועה גמורה ומהויב קרבן, ואולי מסכחת לה, ליטנת ריב' ב' בשבועות (כ"ז ע"א) ובTERM א' לדשבועה הלה לקיים את המזווה, וכברואר שם (כ"ו ע"ב) ובTERM א' יונגו' (ס"ר רב"ח סי'ג) דנדיר הקדש וזרקה חלין בלב, א"כ אם נשטב בלב להביא קרבן או לחת זקרה י"ל ע"ג דחל לגבי כל יהוד' מ"מ אימנות מקרבן מדהטי בשבועה לבכאות בשפותיהם, וכבע"ז בר"ז נדרים ח' ע"א ודוק.

¹⁰⁾ כב"ק נ' ע"א: "בל האומר הקב"ה ותדע יוותרו חייו".

לטס מלהומות לה והל כנשיה דכוו, כמו נשייה כעורה נגי גנטויס [יכונע ט' נ"ז], דכוו על דעתו ונvais הוא כמו ע"ג, וכוכ מילול כ' כדויהה כגעין מ"ז ע"ה. והמנס ה'ה כוכ כיפוך כויהול וגבעטה נל' רעה געלת [כפנה מ"ז ע"ג], כל זרכ' וצונעה וה'הו צעלת מפיוים. ומתקן כדוריים נלודו כיון נהיין נמי שחייו נשייה כפדה ננטע על ועת נטמן.

7 רָאשִׁי כְּמַנוֹת. בֶּן הַמִּזְבֵּחַ פְּנֵי כְּבָשׂוֹן כְּלָיָה
כְּמַלְכָה כְּסֻהוּרָה מִמְּכִיכָּס, וְכֵי מִשְׁמָעַ מִזְבֵּחַ כְּסֻהָה
כְּמַלְכָה כְּסֻהוּרָה מִהְכִיכָּס הַךְ נָלָל כְּלָיָה
הַלְּ וְדִבְרֵי הַזְּלִי מִסְהָוָה כָּל נָמָה וּמָהָן לְעֵנִין מִמְוֹן, דָוָהָי
שָׁס נִיכָּה שָׁס הַכְּמָה לְכָרְגּוֹת צְסֻהוּרָה, הַלְּלָה וְדָוָהָי מִיּוֹן
צְסֻהוּרָה כָּל הַוָּהָה, דְפִילָה נִהְמָגָר [מִתְלָלָה גַּן יְהוָה] כֵּי טָוָז
סָהָה מִסְהָה כְּסָף, וּפְלִישָׁה יְסָס דָזָק מִלְמָד הַהֲזָרוֹת בְּגַלְכָה
זָו וְכוֹהָן לְעוֹד מִהְצִיוֹן כָּלְכָה זָו וְזָכָה כָּל הַהֲדָד צְבָהִיכָּן, וְזָכָה
גַּלְכָה דָגְנָה הַוָּהָה בְּמִלְבָד צְבָהִוָּה מִחְכִיכָה, הַךְ נָלָל כָּל
כְּמַוְתָּה מִחְכִיכָה, דָרָךְ מַבְלָל צְוָוָה שְׁכִינָה דָוָהָה וּמוֹהָה דָרָךְ כִּי
לְרָזִים וְהַלְּמָרְהָה לְהַצִּיוֹן הַהֲהָה הַלְּךְ נְשָׁמָוֹת דָגְנָה כִּיְגָהָה כְּדוֹזָה
וְהַנִּי הַלְּמָדָד צְנִיָּה מִנְיָן הַהֲדָד וְהַהֲיָה כְּלָלְמָדָד מִמְּךָ דָגְרָה כְּרָבָה
וְהַנִּי הַוָּמָר נָלָל כָּלְכָה שְׁלָמָהִי וְיַכְיָוָה נָס שְׁנִיכָס צְוִידָנוֹ, הַקָּשָׁר
שְׁלָמָה כּוֹהָן, הַיְיָוָה זְוָמָה שְׁמָמָה מִפְיָה כְּרָבָה נְשָׁמָעָת מִפְיָה כְּסָלָמָה,
דָמָפִי כְּרָבָה כְּדוֹזָה וּמוֹכִיה לְכָנָזָה זְמִיס הַזָּהָב כְּשָׁכִינָה מִזְנָה
מִתּוֹךְ גְּרוּנוֹן, וְחָזָה לְיִהְיָה הַזָּהָב הַלְּמָיוֹדָה כְּהַזְוּמָה צְפָס
לְכָזָה. וְלָהָרָה כְּיָזָן מִסְבָּה רְגִזָּנוֹן צְבָהִתָּה פְּלָבָה זָו וְדִבְרָה מִסְבָּה
הַלְּ רְהַטָּה כְּמַנוֹת נְגִזָּי וּבְרַהָלָן תְּהַמָּה, כְּלָוָמָר שְׁכָוָה דִיְגָרָה עַטָּה
צְנִי וּסְרַהָלָן צְבָנָל נְגִזָּי רְהַטָּי כְּמַנוֹת, וּכְעַן זָה מְנִיָּה כְּמַכָּה
פְּעִמּוֹס גַּדְעָת הַלְּ מִבְמָתָה צְנָבָן עַל, וּבְזַעַעַת לִימְרָהָל
כְּיָוָה זְוָעָס כָּל דִיְגָרָה וּזְיַגָּר הַבָּר רְהַטָּי בְּמַנוֹת מִדְרָוִיס
הַנִּיכָּס לְכָנָזָה בְּמִקּוֹם, זָה כְּדִנְגָר, כְּלָוָמָר הַוָּהָס דִיְגָרָוִיס
כְּיַוְהָלִיס מִפְיָיכָה כּוֹהָן כְּדִנְגָר הַבָּר נָזָה כִּי, דִבְרָיָה מִזְדְּרָה
מִתּוֹךְ גְּרוּנוֹן וּדוֹיָה.

ג) כמו בשמות ר' י"ג, אל פרעה ואל בני ישראל (לרשי"ד)
ואל), בשמואל א', אי כ"ז, אל הגער, ומתרגםינו: "על
רביא", שם ד' כ"א, אל הלקה, (ערש"י), שם ה' ד', אל המפטון
(עדי רד"ק), ועוד.

ה) פתח מרכז בוגר ומוסים בשבועה, וצל' דמס'כ: "שנור גדר" ריל' שצשבע וכחא דמתני' נדרים ט' ע"א ذكري לשבועה נדר. ברם צ'ב דהרי תלמוד ערוץ בשבועות (כ'ו ע"ב) דאי שבועה חלה בלב, וכן נפסק ביו"ד ס' ריל' ס"א לגבוי נדר. וגם

כִּבְדֵל עַל-הָר וְקָל שָׁפֵר חֹזֶק מָאָד
וַיִּחַרְד בְּלִדְעָם אֲשֶׁר בְּמִחְנָה: ז' וַיֹּצֵא
מֹשֶׁה אֶת-הָעָם לְקַרְבָּת הָאֱלֹהִים מִן-
הַמִּחְנָה וַיַּתְיצַבּוּ בְתִחְתִּית הַהָר: ה'
וְתַּר סִינֵי עַשֵּׂן בְּלֹו מִפְנֵי אֲשֶׁר →
יָרַד עַלְיוֹ יְהוָה בָּאָשׁ וַיַּעַל עַשְׂנוֹ בְעַשְׂן
הַכְּבָשָׂן וַיִּחַרְד בְּלִדְעָם מָאָד: ט' וַיַּהַי

לעומת חבר

חו"ל כנון סוקל על ידי עני על ידי ה"סמו: מה) סלצון
אקלריהת נול דץין ורק כפניות פולכיס וס לקלחת וזה, וככבר
בדענו שפקב"ס היה שם, ווותי סהן מקיני
אקלריהת: מוו פ"י נמקוס פהמאל החר להזיות מסופע
עללה למעלה ונקרלה "חחת" לפי טacer גבוז מגנו, אבל
לפי מדרכו מתיו ממע, מודגש חמר דרגלי החר
(בא"י): מז) פירטס"י קונטה סטטילין נס סכל: מה)
הathan פירוטו סביה כל טacer עסן מה, הילע עלה עסן מלל
ססס, דה"ק גהנוג"ע צולג"ג קהיל"ט גיריכען"ט: מט)
פי' פנור גדול סטורפן ומינצון צו קזית נקרלה ככון: (ב)
לקבר (ופעס גה לנטר נס"ז סטאלית והינו אף) מלצון
הסבדר וקסלה, ומיצת לנטו פירוזה הנטה, כלומר להקבר
הנטיעס להן כדי דמאנן, וכענין פה סרלון הכתוב לומר
פעלייה הנטן הסואת קימת גדולה מה, ודרכן הקבר דבר
דו"ל מהנור להנטיעתו חמוץ סיוע לו צבוי יין בטיט הפת
בדכריו, זהה כטהרכות רונה להפליג הילויו הום הצען שעסה
מחוץ לדבר סיוע לו נגידן סנדוליס, וזה פען סככן,
ססס ימוך בלבך קהו נמעלה מסננתינו מה הומיל דמלל,

כל הכלל עטמו כוונון נמוך (בא"י):

20

י. ויזוא ממכ גנו. (ז) מפקט ככגון החר יברפו צו
מן כרך וכוילס ממכ וכעמורס
צפחיתת כרכ' (ז) לקל קהיר מושם:
יה. עישן דונ. (ז) פירוט כבש במק גאנפונ צי

ייח. עישן (זונע זע) פירוט בעניט כלב גוףו נ

אנו בדור

קפטן לילן שיקס וויליאם קרטיס, מפקד צוותי צוללות וצוללות.

• [View all posts by **John**](#) • [View all posts in **Uncategorized**](#) • [View all posts in **Uncategorised**](#)

בעזהש"ת

זה השער לה' צדיקם יבואו בו

ספר

ליקוטי אמרי יוסף על התורה

בראשית ☆ שמות

אוסף דברים יקרים, אמרים נעימים, תוכם רצוף אהבת ויראת ה'
מכ"ק הגאון הקדוש המפורסם שר התורה בנגלה ובנסתר
מארון ורבנן של ישראל כקש"ת
מן רבי יוסף מאיד זוקלה"ה
מספינקא

נלקטו מהור ספרו הקדוש אמרי יוסף עה"ת ומועדדים
ונם מה שהובא בשם שמו בספרים וקדושים

ונלוה אליו ההקרמה הנפלאה על סדר בראשית
עשרה מאמרות

שבחוב בני יהודו מן הגאון הקדוש
בעל חקל יצחק מספינקא ז"ע

י"ל ע"י מכון "בחיה משה"
שנה תש"ס לפ"ק
ברוקלין, ניו-יארק י"א

והנה כל זה כתבתי לתרץ הנוסחא הישנה שלפנינו במכילתא ובילוט. אכן מלשון רשי זיל שכח מלמד שהקדים על ידים מה שאין דרך בשר ודם לעשות כן שיהא הרוב מתחין לתלמיד, וכן מצינו קום צא אל הבקעה וגוי ואוקום ואצא אל הבקעה והנה שם כבודה ה' עומר עכ"ל, מדבריו נראת שהיה לו ג"כ הגירסת במכילתא שהקדים או שהשכ"ם, והגט שמביאראי ראייתו מיחסוקאל ולא הביא הפסוק עד שהמלך במסיבו וגוי כמו שambilא במכילתא, מ"מ מלשונו שאמר מלמד שהקדים על ידו נראה שהוא לשון המכילתא, וכן מצאי ג"כ בפסיקתא זוטרתא שכח וזל מלמד שהקדימה שכינה וכוכו עי"ש, ונמצא לפ"ז שפיר הגיה הגאון מוהר"א מווילנא זיל במכילתא במקומ השהכ"ם צ"ל שהשכ"ם כן"ל ולא הגיה שהקדים, כי קרוב יותר להשיבוש שבמקום שהסכים צ"ל שהסכים שאין הטעות רק באות אחד שנחלף שי"ן. בסמ"ך.

ונמצא לפיז נ"ל לפריש המכילה על פי
נוסחא זו שאמר מלמד שהשככים
המקום על ידיהם לקיים מה שנאמר עד
שהמלך במסיבו וגוי, ולכן הוא קשי
ההבהנה וקשה לפרש הפסוק ע"ז, שכן נ"ל
לומר דהכוונה עפ"י מה שנדע (ויאק פ"ה פמ)
עדע"י אתערותא דלחתא גורם אתערותא
דעלילא, אולם כאן במעמד הר סני היה
אתערותא דליעילא בל' אתערותא דלחתא,
והשככים המקום על ידיהם, ומבייא הפסוק עד
שהמלך במסיבו וגוי להורות על הנ"ל.

→ והר סיינע עשן בלו מפניע אשר ירד עלייו ונו'.
הנה נראה לי לומר בפירוש הפסוק עפ"י
מה שקבלתי מרבותי, אשר כל דבר ודבר הוא
בסוד עולם שנה נפש כמו שכתב בספר יצירה
(פ"ג מ"א), והוא סוד העניין של השבתות אלו
דיהינו שבת שירה, וכן פרשת יתרו שקורין

ובזהה המליך بعد ישראל, וכמו שהארכתי בזה
במ"א. ונמצא מובן בזה דברי המכילתא
והילקוט הנ"ל בטוב טעם שאמר מלמד
שהסכים המקום על ידו, ר"ל כוונתו שהסכים
הקב"ה למרעיה במה שהוסיף יום א' מדעתו,
וכיוון שעל ידי זה השווים יום א' מדעתו ע"ז
באו ישראל לידי מעשה הידוע כנ"ל עפ"י
דברי המגיד מקאנזין זל"ה. וזהו שאמר
לקיים מה שנאמר עד שהמלך במשמעותו נדרי
נתן ריחו שרומו למעשה זו, ור"ל שעל ידי
שהסכים הקב"ה למשה רבינו ע"ה במה
שהוסיף יום א' מדעתו ע"ז עשו המעשה
כנ"ל. ואמנם לפ"י שבאמת עשו תשובה על זה
ואודובא נתוסף זכותם ע"ז כי ניכר שורש הרע
שבתוכם, וניכר מעלה אמידתם נעשה ונשמע,
ועל זה המעשה עשו תשובה כנ"ל עפ"י
הקדמת הגאון הקדוש מבארדייטשוב זל"ה",
ולכן אמר בלשונו לקיים מה שנאמר, שנראה
שהחצון הי' שייהי' כן, ולפי הנ"ל באמת כן
הוא, כי על ידי זה ניכר מעלה ישראל
בקבלתם את התורה הקדושה, כיוון שעל
המעשה הרע עשו תשובה, והבן.

ועל פי זה יתורץ שפир קושית הרמב"ן ז"ל בפ' השא (ג.) שמקשה על רשי"י ז"ל ועוד"ל אתה לא הודיעני את אשר תשלח עמי וואשר אמרת לי הנה אני שולח מלאך אין זו הודיעה שאין אני חפץ בה עכ"ל רשי"י. וכותב ע"ז הרמב"ן ז"ל, ואינו נכוון בלשון הכתוב, ועודר כי למה יאמר עתה כן ובעת שנאמר לו הדיבור ההוא שחק ממנו, וכי יבקש עמה להרווח בעבור מעשה העגל, עכ"ל הרמב"ן ז"ל. אכן לפי הקדמת הגאון הקדוש הנ"ל מתורץ שפир קושית הרמב"ן ז"ל, כי באמת אחר המעשה רצה משה רבינו ע"ה להרווח כיון שכבר עשו השוכבה על זה, ואדרבא ניתוסף זכותם, כי עיי"ז ניכר ונגדל מעת ישראל בקבלת התהוה"ק ובאמירתם נעשה ונשמע כנ"ל, ולכן אחר המעשה ואחר שעשו תשובה רצח משה להרווח באמת, והבן.

אמנם לפוי
על
סיני הוא ב
דו'

ובל העם
משה
ויעמד העם
לפי פשוטן
רוזאים פריש
אחד סומא,
לומר רעינו
תיל נעשה
ששמעתי ב
וללה"ה מס
אין הכותוי
האדם, שע
ואבנים לא
לצד השני,
מסוף העז
לומר כי נו
יוכל לדאו
טופו, וגם
עלינוים, וכ
אזי כל דיב
עד אומרכ
מקימים, וכן
לשטע כרו
וים, אמן
כי משתמש
רו

אך נודע
זההמר
היזוכוך ונתני
ראיה רוחני
שאמרו כל
תיכף. וזה
סומא, ודר"

יחזקאל, ובפ' יתרו מפטירין במרקבה שראה ישעי", *) ומבוואר בגם' (פנינה ג':) כי יחזקאל הוא כבן כפר וישעי' כבן ברך, ופי' הדבר כי מבואר בלקות' לקטו' ישעי' כי המרכבה שראה ישעי' היהת מסוד עולם הבריאה, והמרקבה שראה יחזקאל היהת מסוד עולם היוצרה כמבוואר בהקדמת התיקוני זהה (ה') עיי". הרוי כי בסוד הנפש הוא יותר במעלה כمم"ש מורי זלה"ה, שהרי מפטירין בפ' יתרו הפטורה שהוא יותר במעלה מההפטורה שemptirin בשבועות וככ"ל.

‡ וmbואר בסה"ק כי עש"ז הוא נוטריקון ע"ל שלם שנה נפש, ושמעתיה ממורי זלה"ה למה נרמז כלל הזה כאן אצל הדר סיני, ואמר כי בן והוא ג"כ בהרים שם ג"כ בסוד עולם שנה נפש, כי ביעולים' מבואר במדרש (ויקל וננה פ' ל) אשר ההרים הם כמו פיקק כל התהום, שאלמלא ההרים היה עולה התהום ומציף את כל העולם, רק ההרים סותמין אותו, וכן בישנה' הוא השבת, כי אלמלא השבת היו ימי החול מציפין את העולם, רק השבת ממתיק אותו ואינו מניחן להציף את העולם, וכן ביעפש' הם הצדיקים, כי אלמלא הצדיקים היו הרשעים ח"ז מביאין מבול והוא שוטפין את העולם כלו, רק שמעתי ממוורי הדוש זלה"ה כי בסוד הנפש שהוא על ידי התורה הוא יותר גבוה במעלה מן הזמן שהוא בשנה, ע"כ שמעתי ממורי זלה"ה. והבאתי ראייה לדבריו הקדושים, כי הרי בשבועות מפטירין במרקבה

באמצע החורף, והוא כי כל דבר הוא בעולם שנה نفس, דהיינו קרייתם סוף, כאשר האדם בא אל הים שנקרע לפני ישראל יכול להרגיש ההארה של שביעי של פשת, שהוא הארה של קרייתם סוף, והראיה לזה דמבוואר בגם' ברכות (ה'), והראיה מעברות הים צריך ליתן הדרה ושבח לפני המקומות, וזה הוא בסוד הדרה, כאשר בא יום שביעי של פסט מרגיש עולם. וכך אשר בא יום שביעי של פסט מרגיש ג"כ הארה נפלאה מזה, והוא בסוד שנה. וכן אשר קורין בתורה פרשת בשלח יכול להרגיש ג"כ הארה זו והוא בסודنفس.

¶ ובן על דרך זה העניין הוא בהארה על מעמד הדר סיני, כי בעולם הוא, כאשר בא האדם אל הדר סיני יכול להרגיש הארה זו, ובשנה הוא כאשר בא חג השבעות זמן מתן תורה, ובנפש הוא בשבת שקורין בתורה פ' יתרו. וכן על דרך זה הוא בכל עניין, כי בעולם העניין כאשר בא אל המקום אשר שם נעשה העניין הזה בפועל ממש, ובשנה הוא כאשר בא הזמן הזה בשנה שהיה הדבר הזה, ובנפש הוא כאשר קורא בתורה העניין הזה, ע"כ מה שקבלתי מרבותי רק הוטפי מעט בהרחבת ביאור העניין (פין נפק' ערך נול נפ' למור מד"ס לך נפער למדע אכפפי הום).

ושמעתי ממורי הדוש זלה"ה כי בסוד הנפש שהוא על ידי התורה הוא יותר גבוה במעלה מן הזמן שהוא בשנה, ע"כ שמעתי ממורי זלה"ה. והבאתי ראייה לדבריו הקדושים, כי הרי בשבועות מפטירין במרקבה

* עי' בארכות חיים להגה"ק רבי נתמן מספינקא וצ"ל חנתנו של רבינו (ס"י ת"ז אות ג') שכ' ח"ל: בחג השבועות מפטירין ביחסאל עי' בארכ היטב (סק"ג) ובגנו להפטיר דוקא גודול וחכם. ועי' בלבוש הטעם ומפטירין במרקבה דיחסאל, משומם דברותו היום באחר מעמד הנבחר השיגו כולם לעמלה הנכואה, ובולם בקטניות וגודליהם שמעו אגסי ה' ולא יהיה לך מפני הגבורה, ובכל ספק שכולם השיגו באחר מעמד מעשה מרכבה מכל מה שהשיג יחזקאל, כגון שנאמר את הקולות שรมו כולם למעשה מרכבה, וכן מפטירין ג"כ במעשה מרכבה שהוא מעין המאורע עכ"ל, ועי' בזוהר סוף פ' יתרו (צד). ושמעתיה מפי ב"ק אדמור"ה הגה"ק מההיר יוסף מאיר שליט"א דלי' מה דעתה בפ"ב דתגינה (יג): אמר דכא כל שראה יחזקאל ראה ישעי', מה יחזקאל דומה לבן כפר שראה את המלך, ולמה ישעי' דומה לבן ברך שראה את המלך וכו', אם כן כ"ש דיש לנו לגassoc להפטיר דוקא גודול וחכם גם בפרשת יתרו דמפטירין במרקבה דישעי' ס"י ו' ז', ועי' בכרה היטב ס"י ופ"ב (סק"ח).

העולם ועד סופו בראה רוחניות הוא נקרא סומה, וזהו שאמר מניין שלא היה בהם סומה, ור"ל שהיו רואים ראה רוחניות, תלמוד לומר וכל העם ראים את הקולות, הרי שראו ראה רוחניות, ומניין שלא היה בהם אלם ר"ל מה שהיו אמורים במו פיהם הי' מתקיים, תלמוד לומר ויענו כל העם, שהיה להם כח הה' מוצאות הפה בקדושה, כי אם אין כח באדם לומר דבר שיתקיים הרי הוא כמו אלם. ומניין שלא היה בהם חרש, ר"ל ברוחניות, והיו שומעים הכרזות של מעלה, תלמוד לומר געשה ונשמע, ור"ל כי אם האדם אינו יכול לשמע שמעה רוחנית לשמעו הכרזות של מעלה, הרי הוא נקרא חרש.

* * *

רואים את הקולות. פירוש"י ז"ל רואין את הנשמע שאי אפשר לראותה במקום אחר עכ"ל. עיין בסה"ק בני יששכר (מלמד פולש פון מלמן י) שמדובר בזה, למה היה זאת שראו את הנשמע ועיי"ש שמאיריך בזה הרבה. אכן לפענ"ד נראה לומר על פי מה שכח רשי"י ז"ל לעיל את כל הדברים האלה, מלמד שאמר הקב"ה העשרה הדברים בדייבור אחד מה שא"א לאדם לומר כן, א"כ מה תלמוד לומר אני ולא יהיה לך, שחזר ופירים על כל דבר ודברו בפני עצמו עכ"ל. ועיין במזורי שמאיריך בפי הדברים, ומסיקDKודם אמר הקב"ה כל העשרה הדברים ביחס בפעם אחת, ולא יכול ישראל להשיג ולהבין מניין, ולכן היא מוכראח אח"כ לחזור אותן, ואז בפעם שנייה שמענו ב' הדברים אני ולא יהיה לך מפני הקב"ה עצמו, ושאר הדברים שמענו ממשה רבינו ע"ה, עי"ש באריכות רק זה תוכן דבריו. והנה כדי להסביר הטעם שאמר אותם הקב"ה בפעם אחת ולא יכול ישראל להבין, ואם כן מה הועל בזה בכיבול.

ולבן נ"ל לומר הטעם, כי מכואר בזו"ק (פ' טה) כי העשרה הדברים הם נגד העשוי

אמנם לפענ"ד נראה לומר עפ"י פשוטו דקאי על הר סיני אשר הענן של מעמד הר סיני הוא בסוד עולם שנה נשף וכמ"ש לעיל, וו"ש הר סיני עש"ן כנ"ל.

* * *

ובכל העם רואים את הקולות וגוי' ויאמרו אל משה וגוי' ויאמר משה אל העם וגוי' ויעמד העם מרחק וגוי'. ונתחייב לבאר מוקדם לפיו פשוטן של דברים דרכ' רמז, וכל העם רואים פירוש רשי"ז ז"ל, מלמד שלא היה בהם אחד סומה, ומניין שלא היה בהם אלם, תלמוד לומר ויענו כל העם, ומניין שלא היה הי' בהם חרש ח"ל געשה ונשמע עכ"ל. והוא עפ"י מה שמעתי בשם הצדיק הקדוש ר' ארנון ליב וללה"ה מפריטישלאן שאמר אשר תימה הוא איך הכותל הי' מסך המבדיל בפני עניי האדם, שעל ידי הכותל גשמיות מבין עצים ובגנים לא יוכל האדם לראות ולהביט בעיניו לציד השני, ואיך לא יראו העינים של האדם מסוף העולם ועד סופו, ע"כ שמעתי. ורצה לומר כי נודעadam האדם אינו פוגם בעינים יוכל לראות ראה רוחניות מסוף העולם ועד סופו, וגם יוכל לראות מה שנעשה בעולםות עליונים, וכן האדם אם לא יפוגם כלל בפיו, או כי דברו שהיה יצא מפיו היה מתקיים, ע"ד אומר ז"ל (מי"ק טז) צדיק גוזר והקב"ה מקיים, וכן אם לא יפוגם באונו הי' יכול לשמעו הכרזות של מעלה היוצאים בכל יום ויום, אמן לפי שהאדם פוגם בהחושים הנ"ל כי משתמש עמם שלא לדבר מצוה, וכן אינו רואה ואין שומע כל הנ"ל.

אך נודע (אנט קמן) דבמעמד הר סיני פסקה זהמתן, ונודכוו בני ישראל בתכליות הזהיך ונתקדשו אבריהם וחושיהם והיו רואים ראה רוחניות, והיו שומעים הכרזות, וכן מה שאמרו כל דבר שיצא מפיים היה מתקיים תיכף. וו"ש רשי"ז ז"ל מניין שלא היה בהם סומה, ור"ל כי אם האדם אינו רואה מסוף

בעזהשיות

Tverski, Hai Yitschak ben Yohanan, 1935-

ספר

אמרות טהרות

שמות

דברי אלקים חיים ששמענו מאה

כ"ק מrown אדמו"ר שליט"א

בשלחן הטהרה בלילה שבת קודש, וגם לרבות
שיחות יקרות בקידושא רכה ובסעודה תנינא,
ובשאר זמנים שונים



יבא לאור עיי

מכון אמרות טהרות דראחמייסטרווקא

שנת השע"ג לפ"ק • ברוקלין ניו יורק י"ז

בתרנגולים אונקלוט, הובא ברש"י, ולא פסק, היינו שהקהלות שנשמעו בהר סיני אינם נפסקין לעולם, וכל מי שמקדרש עצמו יכול לשמוע קול ה' כמו שהיה במעמד הר סיני, ורואים מזה שככל מעמד הר סיני הוא נצחיות.

וראיתני בכתביו הרה"ק רבי שלמה מסאדיגורה ז"ע רישם בחיה אביו הרה"ק מסאדיגורה ז"ע, מה שסיפר אביו פעמי אחת כי"ט כסלו ז'יטא הלילה של הרה"ק המגיד הגדול ז"ע, אשר הרה"ק המגיד הגדול ז"ע היה ביום נועריו מלמד חרדי, ופעם כשלמדו עם הילדים בפרשית יתרו עני מעמד הר סיני וקבלת התורה והתעניים לפניהם כל העני מיט דער גאנצע היו, פנה אל הילדים ושאל אותם או ר' געדענקט או איר וענט געשטאנען בייס בארג סיני, איר געדענקט, וכשאמרו שאיןם זוכרים תמה עליהם איר געדענקט נישט... והזור למלמוד עליהם עוד פעם ועוד פעם, עד שהחדרו ואמרו יא יא, מיר געדענקט. עם זאת געפאלן א פחד אויף זי, זי געדענקט מעמד הר סיני בקהלות וברקים, ער האט עם זי אויפגעעלעבט און אויפגעעלעקט דער מעמד הר סיני. כך אמרו כמעט בכל הילדים, רק ילך אחד אמר שאינו זכר כלל... נעה הרה"ק המגיד הגדול ז"ע ואמר כי מסתמא לא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני, ער איז נפסק פונעם שורש, ער האט נישט קיין שיוכות, ולימים יצא מרת ישראל רח"ל - ומביא שם שאחד התלמידים היה הרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעבאך ז"ע.

ובזה יש לפреш "הקריאה מעור"ר הזמן", שיש בכך הקראיה והشمיעה לעורר הזכרון לזכור את הזמן הקדום של מעמד הר סיני.

*

ואפשר לפреш עוד, כי הנה שבת זו היא זמן גדול מאוד, שבת קבלת התורה, וצריך לההעorder שלא יעבור עליוו זמן גדול זה בל"ו כלום, נישט פארשלאפן דער זמן, והקריאה בתורה מעורר אותנו להרניש גודל קדושת הזמן, והוא "הקריאה מעור"ר הזמן". הלאיר שיתן הש"ח לבנו שנטעור בהקריאה לפום דרגא ולפי ערך ההכנה וההבנה. ל

*

אונים לתורה

רח. נדפס בספר אמת ליעקב לייט כסלו (עמ' ס"ג).

רט. כתבי"ק כ"ק מrown אדמוי"ר שליט"א.

אברהם אבינו להמלא
איך אמר להם לשון
הענין הוא לרמו להם
אחר שיעברו ממנה ו'
של אברהם להושע
שאכילה ממאכלם מנ
הבעש"ט ה' ז"ע
ונתב בתוכך דבריו כי
כי יתכן שהחולין ישוב
שאוכל אצל הצדיק
ועדר"ז אמר הכתוב
ס"ה, א) כל ה
השכינה, הכל נ麝ך

ענין הקרבנות, אמן מ-
כ. ט קיים אברاهם אכין
קדושות היה מקיים אות
ריג. זה לשון קדשו: כמ-
שלפנינו, לרום בכ-
לשמה והכנה התפללה, כ-
ול הדובוקים בהם יצלו
וכה אמר, כי כל מי
בקבר רפואה להוושע כ
רפואה על ידי בני אדם
ויזהר אליו וחיזי החולין.
ולחנץ מכל רע כנ"ל.
ובזה יש לרמז מה ש
(מהות חילופ' ה') אש"ל ר"ז
גם כן בחינת לויה, לנו
שתלמידי חכמים מסובין
למי, ה' כב"מ), והננה מ-
שולחן נגר צוררי וגוי ז'
בקדושה, על ידי זה מכ-
ריז. זה לשון קדשו: נ
להקрай עולה ווב

7 ← מובא בשם הרה"ק רבינו יצחק אייזיק מזידיטשוב ז"ע ששבת פרשת יתרו נדולה
מחג השבועות, והוא דבר פלא, אך ווייס נישט קיין פשוט, ובדרך אפשר אולי
יש לומר דהנה קריית התורה בחובת היום היא שמעורר השפעת קדושת החומן,
כמש"כ בספה"ק "הקליה מעורר החומן", וה גם שב חג השבועות קורין ג"כ הענין של
קבלת התורה, עדיפה הקריאה שקורין בשבחות השנה כסדר שנכתב בתורה,
מהקריאה בו"ט שאינו על הסדר, על כן נדולה שבת פרשת יתרו ומתחערר בה
השפעה מן השם יותר מבו"ט שבועות עצמו.
ויל' עוד בדרך אפשר, כי הנה אמרו ר' ל' (שכח פ' ב) לכ"ע בשכת ניחנה תורה,
וכתב במאור עיניהם (פר' כי תבא ר' ר' א) לבאר הענין כי בלעדיו קדושת השבח
לא הוא ישראל יכול לקבל התורה - כאשר מטעם זה ניתנה השבח במרה לפני
מתן תורה (סתה'ין ג', ב' ר'י), נמצא שכח קדושת השבח גדול מאור, אשר רק מכחה
קיבלו ישראל את התורה, על כן השבח שקורין הקריאה של מעמד הר סיני וקבלת
התורה, נדולה קדושתה עד מאד, אף יותר מ חג השבועות, זמן קבלת התורה, כי
כל הקבלה לא הייתה אלא בכח השבח. ל

עם זאת דא א פלא'digun תפארת שלמה (ר' וקה יתרו) עה"פ לאכלי לחם עם חותן
משה לפניו האלקים (יח. י), ער שמעוסט דארט ארום א גאנצע ארכיות אוודות
קדושת האכילה אצל הצדיקס'יך, וכותב שכח קדושת האכילה של הצדיקים יכולם
להמשיך השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות לכל אוכל שולחן, וזה מה שאמר

אוזנים ל תורה

רי. כן איתא באמרי יוסף פר' זו ד"ה והר סני, עי"ש בארכיות.

ר'יא. זה לשון קדשו: ...וואי יכול לבוא לידי תורה ג'יכ כי אם ע"י שמירת שבת, שלכך קדום
נתינה התורה שבת במרה נצטו, בכדי שאחר זה יהיו יכולם להתקרבות לו ית' לקבל תורה,
וגם נודע שלכלוי עלמא בשכת נתינה תורה לכוונה זו, שעל ידה הוא עיקר קבלת התורה, וכן הוא
תמיד לעשות את השבת לדרכיהם, שע"י השבת זוכה ל תורה ולתשובה חמיה.

ר'יב. זה לשון קדשו: יש לרמז בזה גודל מעלה אכילת הצדיקים הוא יותר מכל הקרבנות, כאשר
ידעו כי עיקר ענין הקרבנות הוא להקין פגס אדם הראשון, אשר מאו נמערכו ניצוצי הקדושה
בכל הברואים ובכל המאכלים, ונען הקרבן הוא לקרב הכל למקור הקדושה מכל הארבע יסודות,
כמו שנאמר (ויקרא כ' י') על כל קרבן הקריב מל' מה בבחינה דומם, ועצי המערכת הם מבחינות צומת,
והבהמה אשר יקריבו היא בבחינה חי, והכהן המקורב הוא בבחינה מדבר, ועל ידי זה מתהזרים
ומתקרבים כל היסודות להקין כל הניצוצות קדושות שהוא מגולגים בכהמות, והוא שנאמר (ז' ג', ט)
אדם כי קריב מכמ' מן הבהמה, פ' בבחינה אדם הוא המקורב מה שהיא מגולגל בין הכהמה, וזה

Nahum, of Chernobyl

ספר

מאור עיניים

על התורה

מהרה"ק

רבי מנחם נחום ז"ע

מגיד משרים דק"ק טשארנאוביל

ושאר קהילות הקודש



26

מוכן, כי נהייה טעם כמתנו
ယולק.

אך לנווע (ספה ג פ-ה-פ-ג) העמיס הום מונעם צעניעס צנטלו על ידי מאנו וזרום זעלמאן, ומיטס נטיס כל הום צנטלו נמיינט גאנז מאלטס גל לאחגיג, מה צעל לי לין ימקרכ רע גמור היל האס גל ציכל לו נמיינט מה יטמאן גל האקדודא, מה צאנץ נטיס האקדודא, מה ענירוט צעל פראט עונטען צעל ענירוט צעלס יפרען מלדקון צו יוואר מלדי כניען הכל הום לנומן הום צעל ציט צו נמיינט טווע ניוז הא מקנליים גראס לימוחה האחים טנווע צאנצ יונדר מאן, לאחגיג הויו היל מאסוס צעלמאן בוגמלע (๒๓). והגוי נטומות מען האקדודא מה צה הומורה ווילס נומכש דנלי צעל כל המד מאס, כניען תלמידים האמורה וולדייס נטיס

שמהמת יראה עושין. והכי גרסו
שהזהורה נקראת אספקלריוא (א).
שםות דף רגנ). יא כי הוו
או מצוח שמדבר סופרים היוצאים
עליהם הוא מחוון לגבול הקורי
נכפדר אדרכה מדיקות הבורא יי
לשון דברות (שללה) בعشורה נ
איברים הצריכים שימוש מקיריוו
שהחדרו הסופרים הן כשמורת ל
הקדושה במקום קילפויות הפרי

על ידי אמונין וכל מלך טהוּת מתקדרים על בירל הצעיר, כי מלך עולה יג', וכתני פעמים מלך הוא דז' כמקפל סס ביג'וּיִים:

三

במכת בתבו ישראל את התורה, רבי יהודה אומר על נבי אבניהם בתבוחה, שנאמר (ו'נ' מ', ט') ובתבת על האבניהם וגו', ואחר כך סדרו בסיד. אמר לו רבי שמעון לדבריך הארץ למדו אמות העולם את התורה, אמר לו בינה יתרה נתן הקב"ה באותות העולם, ושגרו נוטרין שלهم זקלפפו את הסיד והשיאוה. רבי שמעון אומר על נבי הסיד בתבוחה, וכתחבו להן למטה (ו'נ' מ' י') למצע אשר לא ילמדו (ט'). עיין סס נגמלן דעיקר הפלוגמה, סלצי סמעון קונד צהומן סס מוץ לנגולחן אריהלן חיין נכלן נס מניה (ו'נ' מ' ט'), וכתנו להן טימזו נמתונת וילמדו סמולא. ולרי יאודקה קנד מלס נכלן נס מניה, צענין סלמיקו לסס קתורה כדי צלן ילמדו, וכמו סכמאנ רקי זט' (ט'). וננה הפלוגמה חיינו

בָּלְסָמֶן עַל יְדֵי כִּמְמוּמִין וְכֵרֶם עַמְלָק סָהוֹר
לְמַתְגִּרְוּתָם עַל הַיּוֹלֶד הַרְעָא, מִחְמָד עֲולָה יְיָ, גַּם
וְכֵנִי פְּעֻמִּים חַמְדָה קוֹל רְאֵוֹן כְּמַמְפָר סָס
טוֹוִיס נְאָה, סָעֵל יְדֵי כִּיטְרָלָל נְקַלְתָּס גַּס
כָּן חַמְדָה נְחַתְּחַמְדָה מַלְקִיכָּס נְסָכָל, וְנְמָגָן קוֹל
חַמְדָה וְסָמוֹן חַמְדָה וְיַטְרָלָל חַמְדָה, סְמָמָמָה כְּבָ'
פְּעֻמִּים חַמְדָה צָבוֹן וְכִיטְרָלָל, נְעַטָּה חַמְדָה
חַמְדָה וְמַמְפָר בְּצָמָמָה בְּיֵבָב גַּבָּה וְבְזָבָן

← **לובל** זה על ידי סמיימת סכתם כהכלתו
סמנית מה ישלבן כי-ל, שחקן חמלו
במקלם סכתם (קיה): שומר סכתם ממלחלו (ישיעו
ע, ז), אך מקורי ממלחלו הילך מחולן לו, שענייק
המושא הוא על ידי סמיירת הסכתם, שליו
יכול נזוע למחזונת גמורה הילך על ידי סכתם
שאומת הומיות מסכט, שוכן ההתקרכב ומטען
הה כמלס נזולות כ"ה. ומיינו יכול נזוע לידי
מורחה גם כן כי הס על ידי סמיירת סכתם⁽¹⁾,
אלא קולס נתינית הבמורה סכת גנולת ננטשו
(פנדאיין יי): נכדי שמהר זה יקיין יגוליסט
להתקרכב לו ימאניך לקבב מולמו. וגם נודע
(שכת פו): שלכולי עולם סכתם נימנסה מורה,
לכוננה זו שעל ידה הוועיר קכלה
המושקה. וכן כוון ממייך, לנעומות מה הסכתם

יתברך דבר אחד שלם כשאנו דבקים עמו יתברך, וזה שלא זה ככינול איןנו נקרא שלם כמאמר אין הטע שלם ואין הכסא שלם, שאנחנו נקראים כסא להבורה יתברך, כי ככינול הבורה ברוך הוא בלעדינו איןנו נקרא שלם, ופשיטה אנחנו זולתו יתברך. רק כשאנו מעוררים תחלה מein נוקבון דהינו השוקעתינו מטהה למטה לדבק בו יתברך על ידי זה אנחנו מעוררים תשוקתו יתברך מלמעלה למטה ואנו כשהשנוי תשוקות באים ביחיד או הוא דבר אחד שלם. ע"כ. ועי"ע בפ' ויקהל דף שיג. ז) כי שבת הוא עולם המהשכה (עי' ראשית חכמה שער הקדושה פ"ג) שנקרו חכמה (תקו"ז הקדמה יז), מקור התורה כנודע (וח"ב פה). (פ' ויקהל דף שח). ח) אתם לעשות מכל וגו', הא למדת שאם היו חזוני ביתשובה היו מקבלין אותן. ז) ב"ה יוכתבו מלמטה: בסוף הרף, למען אשר לא ילמדו עוד וגו'. לעיל מינה כתיב כי החדרם החדרם, וזכר זה כתבו למטה להודיע לשבעה אומות היושבים חוץ מגבולי ישראל נצטו להחדרים אלא אותן שבתוך גבולם נצטו להחדרים כדי שלא ילמדו אותם מעשיהם והגונקלים. אבל אתם היושבים הזהה לה אם אתם חוזרים בתשובה נקבל אתכם, ושבתוכה אין מקבלין